

Poslední hlídka

Sága Společenství

PANDORINA HVĚZDA

Bariéra

Invaze

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT

Pronásledování

Poslední hlídka

Peter F. Hamilton

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT
Poslední hlídka

Peter F. Hamilton

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT

Poslední hlídka

Judas Unchained

Copyright © Peter F. Hamilton, 2005

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2020

Translation © Petr Kotrle, 2020

ISBN 978-80-88321-16-3

TŘETÍ ČÁST SÁGY SPOLEČENSTVÍ

Hlavní postavy

Agent Zprostředkovatel ilegálních dodávek pro podsvětí, Illuminatus

Daniel Alster Vrchní výkonný asistent Nigela Sheldona

Alessandra Baronová Moderátorka zpravodajství

Dudley Bose Astronom na Gralmondské univerzitě, oživený

Gore Burnelli Hlava rodu Burnelliových

Justine Burnelli Společenská celebrita ze Země

Thompson Burnelli Senátor Společenství, podstupuje oživení

Rafael Columbia Viceadmirál, planetární obrana Společenství

Paul Cramley Hacker, Darklake

Elaine Doi Prezidentka Mezihvězdného společenství

Adam Elvin Bývalý politický radikál, zbroyí Strážců identity

Hoshe Finn Detektiv, Městská policie v Darklake

Tonia Gallová Předsedkyně Asociace rezidentů, Výsostný anděl

McClain Gilbert Kapitán vesmírného loďstva

Crispin Goldreich Senátor, předseda rozpočtového výboru

Bernadette Halgarthová Isabellina matka, agentka Hvězdoplavce

Isabella Halgarthová Agentka Hvězdoplavce

Victor Halgarth Isabellin otec, agent Hvězdoplavce

Výsostný anděl Inteligentní mimozemská kosmická loď

Alic Hogan Komandér-poručík, Zpravodajská služba vesmírného loďstva

Ozzie Fernandez Isaacs Spoluvynálezce technologie červích děr. Spolumajitel Kosmické kompresní přepravy (KKP)

Bradley Johansson Zakladatel klanu Strážců identity

Patricia Kantilová Hlavní asistentka Elaine Doi

Renne Kempasová Poručice, Zpravodajská služba vesmírného loďstva

Natasha Kersleyová Vedoucí projektu Seattle

Anna Kimeová Wilsonova manželka a náčelnice štábu
Wilson Kime Bývalý pilot NASA. Admirál, velitel vesmírného loďstva

John King Poručík, Zpravodajská služba vesmírného loďstva

Edmund Li Důstojník Inspektorátu nákladní dopravy na Vzdálené

Bruce McFoster Bývalý člen klanu Strážců identity, atentátník ve službách Hvězdoplavce

Kazimír McFoster Člen klanu Strážců identity

Samantha McFosterová Členka klanu Strážců identity, technik připravující planetární pomstu

Olwen McOnnaová Členka klanu Strážců identity

Stig McSobel Člen klanu Strážců identity, velitel týmu v Armstrongu

Michelangelo moderátor TSP zpráv

Oscar Monroe Kapitán vesmírného loďstva

Morton Odsouzenec, voják vesmírného loďstva

Kaspar Murdo Hlavní správce Saffronské kliniky

Paula Myo Hlavní vyšetřovatelka, Senátní bezpečnostní služba

Jim Nwan Podporučík, Zpravodajská služba vesmírného loďstva

Matthew Oldfield Podporučík, Zpravodajská služba vesmírného loďstva

Orion Osiřelý mladík ze Silvergalde

Tiger Pansy Herečka z TSP dramatu „pro dospělé“

Quatux Raiel žijící na Výsostném andělovi

Ramon DB Senátor za Butu, předseda Afrického klubu

Simon Rand Zakladatel Randtownu na Elánu, vůdce odporu

Mellanie Rescoraiová Unisférová celebrita, agentka VI

Gwyneth Russellová Podporučice, Zpravodajská služba vesmírného loďstva

Vic Russell Podporučík, Zpravodajská služba vesmírného loďstva

Bruno Seymore Vědecký důstojník

Campbell Sheldon Příímý pravnuke Nigela s vysokým postavením v rodinné dynastii

Nigel Sheldon Spoluvynálezce technologie červích děr, spolumajitel Kosmické kompresní přepravy (KKP)

Catherine Stewartová (Kočka) Odsouzenec, voják vesmírného loďstva, bionická výzbroj

Tunde Sutton Vědecký důstojník, *Druhá šance*

Niall Swalt Zaměstnanec cestovní kanceláře Velká trojka

Giselle Swinsolová Projektová manažerka kosmického projektu dynastie Sheldonových

Rob Tannie Odsouzenec, voják vesmírného loďstva, bionická výzbroj

Tarlo Poručík, Zpravodajská služba vesmírného loďstva

Toči Mimoszemšťan neznámého původu

Gerard Utreth Zástupce rodiny Brantů, Demokratická republika Nové Německo

Liz Vernonová Biogenetická technička, Markova manželka

Mark Vernon Inženýr

10

Montážní plošina oživovala vzpomínky na stavbu *Druhé šance* nad Anshunem. Nigelovi to období celé připadalo jako několik století vzdálená doba, kdy byl život podstatně klidnější a mnohem pohodovější. Giselle Swinsolová a jeho syn Otis ho prováděli bludištěm mřížové konstrukce v obrovském malmetalovém válci, kde se stavěla *Speedwell*. Kolonizační loď dynastie byla mnohem větší než *Druhá šance*, protáhlé seskupení sférických segmentů trupu uspořádaných kolem páteře uprostřed. Nigel zatím schválil stavbu jedenácti obrovských lodí a vydal úvodní souhlas k nákupu dílů na další čtyři. Teoreticky mohla jediná loď uvést dostatek vybavení a genetického materiálu pro vybudování úspěšné a technicky vyspělé lidské společnosti prakticky z ničeho. Ale Nigel chtěl mít pro začátek víc než jenom základní vybavení a jeho dynastie byla největší v celém Společenství. Díky flotile bude absolutně jisté, že každá nová lidská civilizace, kterou založí, bude úspěšná. Nyní si však nebyl jistý, jestli ke stavbě druhé vlny vůbec dojde. Stejně jako všichni ostatní čekal, že válečná plavidla vesmírného loďstva zaznamenají proti Bráně pekel aspoň částečný

úspěch. Okamžik, kdy detekční síť zaznamenala návrat červích děr Dokonalých na planety Ztracených 23, pro něho znamenal kruté překvapení. Na porážku takového rozsahu skutečně nebyl připraven.

„Zatím jsme uvedli do provozu čtyři,“ říkal Otis. „*Aeolus* a *Saumarez* by měly být připraveny na předběžné testy v dalších deseti dnech.“

„Nikde mě necituj, ale může se stát, že deset dní nebudeme mít,“ odpověděl Nigel. „Giselle, chci, abys prošla naše krizové plány pro případ invaze, především jak evakuovat co nejvíc členů dynastie. Koordinuj to s Campbellem. Pro propojení skupin bude nutné vytvořit zesílené červí díry. Budeme využívat hlavně červí díry průzkumného oddělení, ale potřebujeme mít připravené záložní postupy.“

„Rozumím.“ V beztížném stavu byla její elegantní tvář trochu napuchlá, ale přesto ji dokázala svraštit ve výrazu znepokojení.

„Jak je to pravděpodobné?“

Nigel zastavil rovnoměrný pohyb prostorem tím, že se chytil karbonové výztuhy ve spodní části těžkého manipulátoru. Díval se na sekci, která obsahovala pohon *Speedwellu*, hřibovitě tvarovanou polokouli na přídí kosmické lodi s vroubkovanými okraji, která se jako ochranný deštník stáčela dozadu nad přední kulovité části. Vnější plášť tvořila hladká modrozelená bórová ocel, jejíž lesk napomáhal tomu, že celek svým vzhledem připomínal krovky brouka.

Většina robotických systémů plošiny byla uschovaná ve válcovité příhradové konstrukci, která obrovskou kosmickou loď obklopovala. Všechny prefabrikované díly z Cressatu už byly zasazené na místo; v několika zbývajících oblastech se ještě pracovalo a probíhalo zapojování jednotlivých koulí do energetických a environmentálních systémů lodě.

„To vědí jenom Dokonalí,“ odvětil. „Ale po našem fiasku u Brány pekel nečekám, že si dají s reakcí dlouho na čas.“

„Nevědí, kde tahle planeta je,“ namítl Otis. „Nevědí ani, že existuje; není v žádné databázi ve Společenství. Kruci, když na

to přijde, Cressat by se hledal těžko. Dává nám to prostor pro nadechnutí.“

„Já evakuaci nechci,“ řekl Nigel. „Pořád vidím použití téhle flotily jako poslední možnost. Momentálně jsem připravený použít k obraně Společenství naši zbraň. To jsem ti přišel říct.“

Otis se na něj nervózně usmál. „Použijeme pro její nasazení fregaty?“

„Ano, synu, poletíš na svou bojovou misi.“

„Ještě že tak. Už jsem myslel, že to celé prosedím na zadku.“

„Nebud' do toho tak hrr. Snažím se předejít krveprolití.“

„Táto, vždyť na nich chcete spáchat genocidu.“

Nigel zavřel oči. Poslední dobou se často přistihl, že by rád věřil v boha, jakéhokoli boha, prostě nějakou všemocnou bytost, která by účastně vyslechla zvláštní modlitbu. „Já vím.“

„Fregaty ještě zdaleka nejsou připravené,“ řekla Giselle. „A zbraňové systémy nebyly testovány. Teprve jsme dokončili výrobu dílů.“

„Proto jsem tady,“ prohlásil Nigel. Byl rád, že se může soustředit na jasný praktický problém. „Musíme harmonogram urychlit.“

„Když myslíš. Já ale netuším jak.“

„Ukaž mi, jak daleko momentálně jsme.“

Hala pro montáž fregat byla samostatná malmetalová prostory připevněná jako malý vilejš z černého kovu k boku hlavní plošiny. Nigel do ní vklouzl úzkou propojovací trubicí, jejíž elektrosvalevé pásy ho posouvaly s lehkostí lyžařského vleku. Podle prvního dojmu se ocitl ve strojovně nějaké obrovské parní lodě z devatenáctého století. Bylo tam horko a hlučno, vzduchem prostoupeným pachem hořícího plastu se rozléhalo kovové řinčení. Několika volnými prostory se jako pradávné motorové písty míhala velká ramena jeřábů. Menší robotické manipulátory jezdily na pásech s hbitostí hada a klovaly do částí kompaktních mechanismů. Všude, kam se Nigel podíval, blikaly kulaté červené hologramy varující před přiblížením se ke složitým pohyblivým částem. Fregata *Charybda* působila uprostřed

toho mechanického shonu jako temná masa hustě namačkaných komponent. Nakonec bude mít podobu zploštělého elipsoidu o délce padesát metrů v plášti z kompozitu s aktivním maskováním, ale v této fázi ještě trup ani nebyl na svém místě.

„Kolik zbývá do dokončení?“ zeptal se Nigel.

„Několik dní,“ odpověděla Giselle. „Letová připravenost bude následovat krátce poté.“

„Takovou prodlevu si nemůžeme dovolit, teď ne,“ řekl Nigel. Odtrhl manžetu od suchého zipu a připlul blíž, aby se mohl lépe podívat. „Jak jsme na tom v montážních hangárech dalších tří fregat?“

„Nepokročili jsme tak daleko jako tady. Ještě jsme ani nezačali se stavbou. Čekáme, až se na jedničce vychytají mouchy. Jakmile rozběhneme všechny čtyři, budeme schopní postavit jednu fregatu každé tři dny.“

Nigel se chytil dolního konce manipulátorové dráhy vedle jednoho holografického kruhu a nahlédl do houštiny kybernetického věčného pohybu. Všiml si ladné oblíny kabiny pro posádku ve třetině holého trupu fregaty. Více než dvacet robotických systémů pilně montovalo další prvky, nebo napojovalo k žebrovanému atmosférickému modulu hadice a kabely.

„Hej!“ vykřikl mužský hlas. „Jste slepý? Nepřibližujte se k těm varovným cedulím.“ Pět metrů od Nigela vyplul z jednoho červeného kruhu Mark Vernon, jako by se vynořil z bazénu s červenou tekutinou. „Je to tady kurevsky nebezpečné, a standardní nouzové vypínače tady nejsou nainstalované.“

„Hm,“ řekl Nigel. „Díky za připomenutí.“

Giselle, která stála vedle něho, Marka zpražila pohledem. Mark znenadání poznal, na koho se rozkřikl, a překvapeně zamrkal. „Aha. Jistě. Totiž, dobrý den, pane. Tobě taky, Giselle.“

Nigel sledoval, jak mužova tvář rudne, ale omluvy se nedočkal. Kvitoval to spíš s uznáním. Mark tady evidentně šéfoval. Potom mu e-správce vyjel Markovu složku, včetně zajímavých křížových odkazů. *Zatraceně! Je v tomhle vesmíru něco, co není propojené s Mellanií?*

„Mark Vernon.“ Giselle to spíš zavrčela, než řekla. „Vedoucí našeho montážního hangáru.“

„Rád vás poznávám, Marku,“ řekl Nigel.

„Jasně,“ zabručel Mark. „Opravdu tady musíte dávat pozor, pane. Nedělal jsem si legraci.“

„Rozumím. Takže vy jste tady ta nepovolanější osoba?“

Mark zkusil pokrčit rameny, ale zapomněl na stav beztlíže. Sevřel hliníkovou vzpěru pevněji, aby se mu neroztočily nohy.

„Je to makačka skloubit všechny práce v hangáru. Mě to baví.“

„V tom případě se omlouvám, protože vám ze života udělám peklo.“

„Jo? A jak?“ Mark zalétl pohledem ke Giselle, ale vypadala stejně znepokojeně.

„Potřebuji mít v soustavě Wessex funkční fregatu během dalších třiceti hodin.“

Mark se na něho divoce zašklebil. „Tak to ani náhodou. Je mi líto. To prostě nejde.“ Rukou ochable mávl k obnažené siluetě *Charybdy*. „Tohle je první, kterou jsme sestavili, a každých deset minut narazíme na nějaký problém. Nevykládejte si to špatně, jsou to určité špičkové lodě. A až se nám s týmem podaří doladit montážní postupy, budeme jich moci vychrlit, kolik budete chtít, ale tak daleko zatím nejsme. Zdaleka ne.“

Nigel mu odpověděl nesmlouvavým úsměvem. „Odpojte tuto montážní halu od plošiny. Připevněte ji k jedné z dokončených záchranných lodí a pokračujte v práci na *Charybdě* cestou k Wessexu.“

„Cože?“ I bez gravitace Markovi úžasem poklesla brada.

„Je nějaký technický důvod, proč by to nešlo udělat? Jakýkoli?“

„No, o tom jsem ještě nepřemýšlel. Asi není. Ne.“

„Výborně. Chci, aby byla za hodinu připevněná a připravená k odletu. Vezmete si s sebou, koho budete potřebovat, ale dostaňte *Charybdu* do letuschopného stavu.“

„Vy chcete, abych s ní letěl já?“

„Jste odborník, ne?“

„No, jistě. Ano. Samozřejmě. Fajn. Totiž, mohl bych se zeptat, proč chcete mít fregatu u Wessexu?“

„Protože jsem přesvědčený, že tu hvězdu budou mít Dokonalí na špici seznamu cílů, až zaútočí.“

„Ehm, rozumím.“

„Nebudte skromný, Marku; v Randtownu jste odvedl obrovský kus práce, když jste pomáhal lidem. Jsem hrdý, že patříte k mým potomkům. Víím, že nás nezklamete.“ Nigel dal znamení Giselle a Otisovi, nato se odrazil od manipulátorové dráhy a zamířil zpátky k propojovací trubici. „Zbrojní sekci přesuneme na záchrannou loď taky. Chtěl bych se setkat s vědci, kteří na projektu pracují. Se kterou záchrannou lodí by to mělo být nejjednodušší?“

Pátrač už má za sebou dva testovací lety,“ řekl Otis. „Závěrečné prověrky jsou už skoro hotové. Měl by být nejspolehlivější.“

„Takže *Pátrač*.“

Mark se držel tenké vzpěry a díval se, jak Nigel Sheldon klouže propojovací trubicí. Pot se mu řinul z každého póru na těle, držel se na těle a vytvářel strašlivě studenou, vlhce lepkavou vrstvičku. „Zase první na ráně,“ zašeptal zoufale Mark. Ohlédl se po nedokončené fregatě. „Sakra, vážně to nechci zažít znovu.“

Na Illuminatu byly čtyři hodiny ráno, když Paula konečně zamířila na stanici KKP. Zdravotnický forenzní tým evakuoval všechny z Greenfordské věže. Několik kriminálních, kteří v ní podstupovali bionické úpravy, odvezla místní policie. Městské nemocnice ošetřovaly zraněné jak z Greenfordské, tak z Korun stromů. Tým stavebních odborníků zkoumal statické poškození zbytků Saffronské kliniky. Forenzní technici sbírali všechny organizéry, které přežily, aby z nich extrahovali maximum dat.

Paula si v řídícím centru sundala pancéřák a odevzdala ho podpůrnému týmu, který všechno ukládal. Vzala si na sebe silopolák a na něj si oblékla dlouhou, hladkou šedou sukni a silnou bílou bavlněnou blůzu bez límečku. Opasek z hnědé kůže se zasazeným stříbrným řetízkem vypadal jako ozdoba, dokonce pocházel přímo z jejího šatníku, ale technici ze Se-nátní bezpečnostní služby na něm trochu zapracovali.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Hoshe.

„Proběhlo to trochu jinak, než jsem čekala,“ přiznala. Její e-správce zkontroloval, jestli opasek a silopolák nejsou poškozené. „Doufáme, že to není konec. Můžeme vyrazit na zpáteční cestu?“

„Týmy jsou na pozicích, technika je rozmístěná –“ podíval se dolů na čtyři černé kufry s klecovým vybavením „– a aktivovaná.“

„Fajn. Tak pojďme.“

Odebrali se do podzemní garáže, kde byly zřízeny zádržné zóny. Zůstávala jediná ohrada z pletiva střežená dvaceti patrolboty s vysunutými zbraněmi. Po stranách brány stáli dva místní policisté. Uvnitř zbývala jediná osoba.

Mellanie čekala uprostřed ohrady. Na sobě měla pořád stejnokroj sestry, paže našťavaně zkřížené na prsou a ve tváři rozlícený výraz.

Paula dala pokyn policii, aby bránu otevřela. Mellanie umí-něně zůstala na místě.

„Myslela jsem si, že bychom si cestou zpátky mohli promluvit,“ řekla Paula. Nějak jí vůbec nevadilo, že na to děvče ušila boudu. Tušila, že Mellanie se musela namočit do celé řady nezákonných aktivit, aby se na Saffronskou kliniku dostala.

„Víte, jak dlouho tady čekám?“

„Dokonce na sekundu přesně. Proč?“

Mellanie se na ni zlostně podívala.

„Jestli chceš, můžeš zůstat tady,“ nabídl velkoryse Hoshe. „Policie si tě podá, až na tebe dojde řada. Po dnešní noci toho mají celkem dost.“

Mellanie výhružně zavrčela. „Nemůžu se připojit k unisféře.“

„Máme tady aktivované rušičky,“ řekl Hoshe. „Jsou docela účinné, co?“

Mellanie přenesla zlostný pohled na Paulu. „Kam?“

„Kam co?“ zeptala se Paula.

„Řekla jste, že si můžeme cestou zpátky promluvit. Kam zpátky?“

„Na Zemi. Máme jízdenky na další expres. První třídu.“

„Fajn. Proč ne.“ Mellanie vypochoďovala otevřenou bránou ven. „Kde je auto?“

Hoshe zdvořile ukázal k rampě. „Venku.“

Mellanie nad jejich neschopností znechuceně ohrnula nos. Dlouhými netrpělivými kroky zamířila k rampě. Paula a Hoshe se na sebe za jejími zády nechápavě podívali a vydali se za ní. Hosheho čtyři černé kufrý se šinuly za ním.

Rampa ústila za prostranstvím u Greenfordské věže přímo na ulici. Mellanie se zmateně zastavila, když spatřila, co se děje venku. Paula a Hoshe se postavili každý z jedné strany. Reportéři se nahrnuli k nejbližšímu úseku zátarasů a začali vykřikovat otázky.

Virtuální zorné pole Paule ukázalo, že když opustili rušivé pole, na Mellaniin poštovní port přišlo několik silně šifrovaných zpráv. Ona sama dvě odeslala.

Trideltská policie uzavřela Allwynskou třídu do vzdálenosti šesti bloků kolem mrakodrapu.

Všechny sanitky už odjely, zůstaly jen týmy hasičů a boti, aby odstranili následky exploze. Z osmi aut, která stála Reninému taxíku nejbliž, byly spálené vraky, různě poházené po vozovce a odmrštěné na budovy; dalších dvacet vozidel bylo zdeformovaných a rozbitých. Velký jeřáb je nakládal na čekající přívěsy.

Měšťští uklidoví boti smývali z vozovky krev. V nedalekých venkovních barech byla spousta lidí. Uníboti se pohybovali po fasádách a sbírali hromady rozbitého skla.

„Proboha,“ zamumlala Mellanie. Chvilí hleděla na tu spoušť, potom se otočila a pohlédla zpátky na Greenfordskou věž.

„Říkala jsem vám, že to není bezpečné prostředí,“ prohlásila Paula.

Vedle nich zastavila velká policejní dodávka. Dveře se odsunuly a oni vlezli dovnitř. Kufry najely do zavazadlového prostoru.

„Vzpomínám si na Randtown,“ řekla tiše Mellanie, když se dodávka rozjela. „Doufala jsem, že už jsem to pustila z hlavy, ale teď se to všechno vrátilo. Bylo to strašné.“

Paula usoudila, že mladá žena je skutečně rozrušená.

„Smrt v takovém měřítku není nikdy nic lehkého.“

Hoshe se díval oknem ven. Na tváři neměl žádný výraz.

„Stalo se vašim lidem něco?“ zeptala se Mellanie.

„Některým ano.“

„To je mi líto.“

„Znali riziko, stejně jako vy. Všichni budou oživení.“

„Pokud ještě zůstane něco, kde budou moc žít.“

„Postaráme se, aby bylo.“

*

Policejní dodávka je dovezla na stanici KKP s velkou časovou rezervou před plánovaným odjezdem expresu. Zastavili před hlavní halou a došli na nástupiště. Obrovskou stavbou profukoval chladivý vítr. Vanul přímo od Logrosanu. Řeka se valila kolem nádraží – nejmenšího seřazovacího nádraží, jaké Paula ve Společenství viděla. Z Illuminatu se nevyvázely žádné objemné produkty, vyráběla se tam pouze malá, technicky náročná zařízení. Seřazovací nádraží bylo zařízení hlavně na příjem importovaných potravin; planeta neměla žádnou ornou půdu, takže veškeré jídlo musely přivážet nákladní vlaky. Uvažovala, co by se stalo, kdyby Dokonalí zaútočil tady. Nebo, což by bylo ještě horší, na Piuře, planetě Velké 15, se kterou byl Illuminatus spojený. Pokud by došlo k jeho odříznutí od Společenství, s obyvatelstvem uvězněného města by to velmi brzy dopadlo špatně.

Když se rozhlédla po nástupišti, ostatní čekající pasažéři si dávali velice záležet, aby se vyhnuli očnímu kontaktu. Nedalo

se říct, že by na stanici bylo živo, ale na tuto ranní dobu tady bylo lidí nezvykle mnoho. Několik rodin se mačkalo v hloučcích i s ospalými dětmi. Po zprávě o kosmických lodích se zřejmě důkladně zamyslely nad důsledky útoku Dokonalých.

Mellanie si rukama třela paže; ze studeného větru jí naskakovala husí kůže. „Připadám si v tom pitomě,“ postěžovala si. Její sesterský stejnokroj měl krátké rukávy.

„Tady máš.“ Hoshe si sundal svetr a podal jí ho.

Vděčně se na něho usmála. „Díky.“ Svetr jí byl sice hodně volný, ale aspoň se přestala třást.

Expres připlul neslyšně do stanice po magnetické koleji. Počkali, až cestující přestanou vystupovat, než nasedli do vagonu první třídy, kde měli rezervované kupé.

„Do které stanice na Zemi jedeme?“ zeptala se Mellanie.

„Do Londýna,“ odpověděl Hoshe.

„Myslela jsem, že sídlíte v Paříži.“

Paula jí věnovala tajemný úsměv.

„Přijde na to.“

Dala pokyn e-správcí, aby otevřel jednu kapsičku na opasku. Vypadlo z ní bratationské šídlo a cupitavě se rozběhlo po stěně nahoru. Když Paula šla úzkou chodbičkou vagonu, soukalo za sebe tenké vlákno a zůstávalo s ní pevně propojené. V kupé byla sedadla z tlusté kůže a mezi nimi stolek s ořechovou dýhou. Mellanie s hlasitým povzdechem padla na jedno sedadlo, zvedla nohy a stáhla si svetr přes kolena. Obličej přitiskla k oknu jako dítě, které nakukuje do výlohy obchodu. Paula a Hoshe se posadili naproti ní. Černé kufrý se seskupily po obou stranách dveří.

O několik minut později expres pomalu vyjel ze stanice a začal nabírat rychlost směrem k bráně.

„Co se stalo s těmi právníky?“ zeptala se Mellanie.

„Ztráta těla,“ řekla jí Paula. „Naše zdravotnické forenzní týmy se pokusí zachránit jejich paměťové články, ale vzhledem ke stupni poškození to nevypadá dobře.“ Zkontrolovala obraz přenášený ze šídla, který jí ukazoval černobílý pohled perspektivou rybiho oka na chodbu ze stropu. Když projeli

tlakovou zástěnou, ucítila na kůži mravenčení. Oknem kupé zazářilo dovnitř lososově růžové světlo a expres se rozjel přes rozlehlé nákladní nádraží Piury.

„Byla to jediná stopa až k Coxově charitě, kterou jsem měla.“

„Já taky.“

Mellanie se zatvářila překvapeně. „Vy jste mi doopravdy uvěřila!“

„Teď vám věřím. Odhalili jsme agenta Hvězdoplavce v mé bývalé pařížské kanceláři. Manipuloval s informacemi poměrně dlouho. Případ s Coxem do toho patřil taky.“

„Chytili jste ho?“

„Ne,“ řekla Paula. Bylo těžké to přiznat, ale hovořila s Alicem Hoganem, než ho záchranáři uspali. V Korunách stromů dopadli mnohem hůř než Greenfordské věži.

„Takže pořád nemáme žádný důkaz, že Hvězdoplavec existuje,“ konstatovala Mellanie.

„Důkazů proti němu přibývá.“ V Paulině virtuálním zorném poli naskočil čtvereček textu. Řídicí programy vagonových organizérů vypínaly všechny komunikační funkce. Šídlo jí ukázalo, že dveře, které vedou do sousedního vozu první třídy, se otevírají. Vyměnila si pohled s Hoshem, který odpověděl nenápadným přikývnutím.

„Ale nezvratné nejsou,“ poznamenala mrzutě Mellanie. „To chcete říct.“

„Nejsou. A dochází nám čas.“

„Jak to myslíte?“

„Válka se pro Společenství nevyvíjí dobře. Naše kosmické lodě utrpěly u Brány pekel porážku.“ Chodbičkou vagonu se k jejich kupé blížila mladá dívka. Paule se zrychlil tep. Ve virtuálním zorném poli jí naskočila taktická paleta; připravila si několik ikon pro okamžitou aktivaci.

„To jo. Tipuju, že bohatí ve svých záchranných lodích brzo zvednou kotvy.“

„Já to čekám také. Co je důležitější, Hvězdoplavec podle Strážců odejde, jakmile se ujistí o naší zkáze. Pokud proti němu nezasáhneme brzy, zmizí.“

„Tak mu jednoduše zabraňte v návratu na Vzdálenou,“ řekla Mellanie. „Nechte hlídat bránu z Boongate na Půli cesty.“

„Musela bych přesvědčit své politické spojence, že takový krok je oprávněný.“ Paula viděla umělými smysly šídla, že dívka stojí přede dveřmi jejich kupé.

Mellanie se zhluboka nadechla. „Jestli mi teď už věříte, vím o několika dalších agentech Hvězdoplavce.“

„Máte velice dobré informace.“

Dveře kóje zasáhlo soustředěné destrukční pole a v mžiku je roztránilo. Mellanie polekaně vykřikla a vrhla se na zem. Paula a Hoshe aktivovali silopoláky. Úlomky dveřního rámu, ostrými jako dýky, vstoupila dovnitř Isabella Halgarthová. Kolem ní jiskřilo silové pole.

„To je ona!“ zařvala Mellanie. „To je Isabella. Patří k nim.“

Isabella zvedla pravou ruku. Tkáň na předloktí se dala do pohybu a na několika místech se rozevřela jako ústa beze rtů.

Paula spustila klec. Z kufrů po stranách Isabelly vyrazily pláty silového pole, uzavřely se kolem ní a pevně se stáhly. Ušklíbla se, jako by byla trochu zmatená. Potom se pokusila pohnout a začala se ve svírajících se plátech kroutit. Každý posílený sval se mechanickými pohyby snažil její tělo vysvobodit. Na obou pažích se otevřelo několik otvorů, z nichž vyklouzly tmavé krátké hlavně. Isabella začala pálit iontovými výboji a masery.

Kleci probleskovaly fábory energie a vybíjely se do podlahy kóje. Nahoru se začal linout kouř. Mihotavé pláty postupně zjasněly do hrozivě azurové barvy.

„Připravený?“ překřičela Paula jekot bouřlivých výbojů. Zvedla tlumící síť, a když Hoshe přikývl, připlácla ji Isabelle na záda. Pláty klece se přeskupily, aby ji nechaly projít. Oblíčeň měla jen několik centimetrů od Isabellina, a v tu chvíli s absolutní jistotou poznala, že mají proti sobě něco mimozemského. Isabelliny oči na ni hleděly se zuřivou nenávistí. Intelligence, která v nich byla, ať už jakákoli, ji pozorně studovala a odhadovala. Isabellino silové pole zkolabovalo.

Hoshe po ní švihl nervovým paralyzérem. Snadno pronikl pláty klece a opřel se jí na hrud'. Uvězněné tělo se začalo divoce trást. Isabelle pomalu ohrnula rty a vztekle vycenila zuby. Všechny zbraně, které měla v sobě, vystřelily současně. Blyštivé pláty klece zajiskřily a začaly povážlivě kvíle.

„Panebože!“ vykřikl Hoshe. „Otočil ovladač paralyzačního obušku na maximální výkon.“

Isabella se najednou zatvářila překvapeně a vytřeštila oči. Její zbraně přestaly střílet.

Pláty klece ji znehybňovaly, tlačily jí na kůži, fixovaly její postoj i výraz. Paula se podívala na dívčiny nohy. Vznášely se několik centimetrů nad doutnajícím kobercem. „Je v bezvědomí?“

„Nevím,“ odpověděl zpocený Hoshe. „Ale nehodlám riskovat.“ Dál jí pevně tiskl paralyzační obušek k tělu.

„Fajn.“ Paula přivolala zbytek týmu. Chodbičkou se dusavě přihnál Vic Russel v kompletní výstroji, za ním Matthew a John King.

„Všechnu zábavu jste si užili vy,“ postěžoval si Vic.

„Příště to bude jenom na tobě,“ řekl od srdce Hoshe, když si Vic převzal paralyzér.

Když teď měli Isabellu obklíčenou třemi pancéřáky, Hoshe vypnul pláty klece. Dívka se zhroutila Johnovi do náruče.

„Žije?“ zeptala se Paula. „Srdce trochu nepravidelné, ale zklidňuje se,“ ubezpečil ji John. „Dýchá sama.“

„Výborně. Uložte ji do hibernačního pouzdra.“ Paula vypnula silopolák a přejela si rukou po čele. Nepřekvapilo ji, že má prsty vlhké potem.

„Co se to tady kurva děje,“ zaječela Mellanie.

Paula se otočila k rozlícené, vystrašené mladé ženě a překvapeně zamrkala. Mellaniina kůže po celém těle zestříbrněla.

„Byla to léčka,“ řekla Paula. Snažila se zůstat klidná. Netušila, čeho jsou Mellaniiny implantáty schopné. Byla si jistá jen tím, že kdyby Mellanie pracovala pro Hvězdoplavce, pomohla by Isabelle. „Obě dvě působíme Hvězdoplavci dost velké problémy. Doufala jsem, že společně budeme představovat

neodolatelný cíl. A měla jsem pravdu. I když jsem doufala, že pošlou Tarla.“

„Vy!“ vyrazila ze sebe Mellanie a namířila na Paulu chvějící se prst. „Vy. My. Já. Ta policejní dodávka. Všichni to viděli.“

„Správně. Všichni viděli, že spolu odjíždíme z Greenfordské věže, a informace byly uvolněny do unisféry. Toto kupé bylo rezervované na mé jméno. Dalo jim to dokonalou příležitost k atentátu.“

„Já jsem neměla silopolák,“ zanaříkala Mellanie. Stříbro se z její kůže vytrácelo a zanechávalo stopy propletených spirálovitých obrazců.

„Byla jste relativně v bezpečí. Klec dokáže zachytit i palbu s vysokou účinností.“

Mellanie těžce dosedla. Oči upírala do prázdna. „Jste mrcha. Mohla jste mi to říct.“

„Nebyla jsem si stoprocentně jistá vaší loajalitou. A chtěla jsem, abyste se chovala přirozeně. Omlouvám se za případné leknutí.“

„Leknutí!“ Mellanie zkusila najít podporu u Hosheho, ale ten se na ni jenom smutně pousmál.

„Tak,“ řekla Paula. „Byla byste tak laskavá a vysvětlila mi, odkud jste věděla, že Isabella je Hvězdoplavcův agent?“

Justine se vrátila do New Yorku krátce po půlnoci východního standardního času. Mnohem později, než předpokládala. Zasedání válečného kabinetu se protáhlo o hodinu diskusí o informacích od Wilsona Kimea. Kvantové ničitele projektu Seattle převáželo dvacet sedm kosmických lodí třídy *Moskva*. Dvacet lodí z flotily situované u Brány pekel se vracelo na Výsostného anděla, kde měly být po doplnění energie rovněž vybaveny kvantovými ničiteli.

Nikdo nevěděl, jestli to bude stačit na odražení dalšího útoku Dokonalých, dokonce i Dimitrij Leopoldovič byl ve svých hodnoceních rezervovaný.

Válečný kabinet byl také nerozhodný v tom, jestli přenést boj k Dokonalým. Sheldon, Hutchinson a Columbia chtěli vyslat několik lodí k Dysonu Alfa, dokud Dokonalí o kvantových ničiteli nevědí. Columbia se domníval, že by mohli v hvězdné soustavě mimozemšťanů způsobit obrovské škody a drastickým způsobem civilizaci Dokonalých oslabit. Potom by mohla přiletět druhá vlna lodí a dílo dokončit, prohlásil.

Opět byla na stole možnost genocidy. Justine se postavila na jejich stranu, což zbytek kabinetu včetně Toniey Gallové, jeho nejnovějšího členky, viditelně překvapilo. Udělala to kvůli Hvězdoplavci. Bradley Johanson jí řekl, že chce zničit oba druhy a cíleně je štve proti sobě, aby mohl vítězně stanout na troskách. Pokud mělo Společenství přežít, neviděla jiný způsob než genocidu.

Naproti tomu Wilson nebyl pro. Upozorňoval na obrovitost civilizace Dysonu Alfa a nepochybný fakt, že se již rozšířila i do jiných hvězdných soustav než jen ke Ztraceným 23 a Bráně pekel. Zastával názor, že přeživší pozůstatky budou moci udeřit na Společenství stejně tvrdě, takže ve výsledku můžeme rozpoutat genocidu dvojí.

„Oni se nás snaží vyhladit tak jako tak,“ odvětil Columbia.

Alan Hutchinson navrhl, že pokud se s možností genocidy pro nejbližší budoucnost nepočítá, proč nevyslat druhý útok na Bránu pekel, ale tentokrát použít kvantové ničitele.

„Prozradili bychom svou výhodu,“ odpověděl Kim. „Kvantové ničitele jsou jediná zbraň v našem arzenálu, o které nevědí.“

„Ale když budou fungovat, můžeme postup Dokonalých úplně zastavit a vytlačit je ze Ztracených 23,“ prohlásil přímočarý vůdce dynastie. „Bez Brány pekel na nás nebudou moci poslat druhou vlnu. Až ji vyřadíme z provozu, můžeme pokračovat a zlikvidovat jejich domovskou soustavu.“

„Domnívám se, že si nemůžeme dovolit přeradit kosmické lodě z plnění obranných úkolů,“ řekl Kime. „Až jich budeme mít v provozu víc, může být změna kurzu realizovatelná.“

Hutchinsona to viditelně nepotěšilo. Zbytek válečného kabinetu si uvědomoval narůstající rozkol mezi Kimem

a Columbiou. Prezidentka Doi ukončila jednání s tím, že zavedla trvalé vyhodnocování situace. V případě, že se strategická situace změní, měli se sejít k další poradě.

Jakmile se zvedli, Justine se v doprovodu svých tří asistentů a týmu osobních ochránců ze Senátní bezpečnostní služby vrátila expresem zpátky do New Yorku. Další den dopoledne měla v plánu neformální setkání se skupinou vysoce postavených osob z Wall Streetu, se kterými měla probrat zhoršující se finanční situaci vyvolanou zvýšením daní, exodem a posledním nezdarem armády. Trhy byly ve stavu volného pádu a finančníci potřebovali ujištění, že výkonná rada má situaci pevně v rukou a chystá opatření, která problém v konečném důsledku vyřeší. *Jako bych je o tom mohla přesvědčit.* Aspoň že při pracovní snídani s ní bude Crispin, na jehož úplnou podporu se mohla spolehnout.

Když expres přijel do stanice Grand Central, asistenti si vzali taxík do hotelu, zatímco Justine odvezla do bytu na Park Avenue rodinná limuzína. Když do velkého vozu nastupovala, e-správce doporučoval její pozornosti zprávy z Illuminatu. Nechala některé projít filtry a okamžitě se z hlubokých kožených sedadel limuzíny zvedla. Její virtuální zorné pole vyplnily záběry Greenfordské věže, ve kterých reportéři informovali o snaze trideltských hasičů poradit si s následky exploze taxíku přímo před budovou. Počty civilních obětí byly děsivé.

„Zavolej Paulu Myo,“ dala za úkol e-správci.

„Senátorko?“ řekla Paula.

„Jste v pořádku?“

„Zatím ano.“

„Co to znamená?“

„Žádného z Hvězdoplavcových agentů, kterého jsme v Tridelts objevili, se nám zadržet nepodařilo. Ale odhalili jsme jednoho z jeho agentů, který pracoval v pařížské kanceláři zpravodajské služby vesmírného loďstva. Poskytne vám to cennou páku, kterou budete moci použít na admirála Columbiu a Halgarthy.“

„To je skvělá zpráva.“

„Jistě. Odjíždím teď s Mellanií Rescoraiovou na Zem a spouštím další léčku, která snad bude úspěšnější.“

„Mellanie je s vámi?“

„Ano. Silně se angažuje v hnutí proti Hvězdoplavci. Mám podezření, že se zapletla se Strážci.“

Justine jí málem prozradila, že Mellanie byla v kontaktu s Adamem Elvinem, ale to by znamenalo objasnit jí, že je ve styku s Johanssonem, a takové vysvětlení nebyla ochotná obávané vyšetřovatelce poskytnout, alespoň prozatím. „Možná bychom se měli sejít a dát dohromady informace.“

„Určitě ano, ale ráda bych zjistila, na které straně Mellanie doopravdy stojí. Mohla by to být velice propracovaná past, kterou na nás Hvězdoplavce nastražil.“

„Jak chcete. Dejte mi vědět, až rozlousknete, jak to s ní je. Hodně štěstí, a buďte opatrná.“

„Děkuji, senátorko.“

Limuzína zajela do podzemní garáže bytového domu. Justine a její tři osobní ochránci vyjeli výtahem do čtyřicátého patra.

Přestože bezpečnostní systém bytu byl nově posílen, ochránci trvali na fyzické kontrole všech místnost a vyhodnocení záznamů organizérů. Justine stála ve velké hale, čekala na ně a snažila se vypadat trpělivě. Byla to společenská maska, kterou se naučila používat už před stoletími, ale dnes večer ji to i tak stálo hodně sil. Nohy ji bolely od opuchlých kotníků, pálila ji žába, což se jí stávalo čím dál častěji, ranní nevolnost se teď protahovala na patnáct hodin a bolela ji hlava. *Hněte sebou a vypadněte*, říkala si, zatímco muži přecházeli z jedné místnosti do druhé. Byli profesionální a důkladní, a tak nespěchali.

„Byt je v pořádku, senátorko,“ oznámil jí Hector Del, velitel týmu.

„Děkuji.“

„Zůstanu tady dnes s vámi,“ řekl.

„Dobrá, jak myslíte.“

Odešla do své ložnice a zavřela za sebou dveře, právě když odešli zbylí dva osobní ochránci. Domovní organizér začal

napouštět velkou zapuštěnou vanu, hned jakmile limuzína zaparkovala. Teď byla po okraj plná provoněné vody s bohatou vrstvou pěny. Justine se na ni podrážděně podívala a záupěla. Celou cestu domů se těšila jen na to, jak si dlouho poleží ve vaně. Úplně zapomněla, že těhotná by tak dlouho v horké vodě pobývat neměla.

Popuzeně sykla a řekla e-správci, ať pustí sprchu. Zatímco vana se vypouštěla, svlékla se a oblečení nechala na podlaze, aby je domobot uklidil. *Je to pravda, tvůj mozek to balí a bere si dovolenou, když jsi v jiném stavu.*

Na kůži jí tryskaly (středně) teplé proudy vody. Bylo to příjemné, ale ne tak příjemné, jako se do vody pořádně ponořit. E-správce vytáhl z paměti jakýsi organicko-syntetický jazz a pustil jej nahlas, když se do vody začal vmíchávat šampon.

Sheldonovo chování při zasedání válečného kabinetu ji znepokojovalo. Nechápala, proč se tak upnul na genocidu. Ledaže by nevěděl, že to vyprovokuje Dokonalé ke stejné reakci. Právě o to Hvězdoplavci šlo. *Nebo jsem vážně paranoidní?* Jediným důkazem proti němu bylo Thompsonovo tvrzení, že jeho kancelář vytrvale blokovala snahy o kontrolu nákladů pro Vzdálenou, ale Justine se toto tvrzení zatím nepodařilo potvrdit.

Omyvaná pěnicí vodou, přejela si po nohách a po břicho peelingovou hubkou. V zorném poli jí naskočily červené ikony. NEOPRÁVNĚNÉ VNIKNUTÍ. Nově nainstalovaný bezpečnostní systém jí ukázal tmavou siluetu neidentifikované osoby, která prochází kuchyní.

Jak se sakra mohli dostat dovnitř, aniž by spustili obvodové alarmy?

Horečně si utřela vodu z obličeje a sáhla pro ručník.

SENÁTORKO, poslal Del, PROVĚŘUJI SITUACI. PROSÍM, NEVYSTAVUJTE SE NEBEZPEČÍ. ZBYTEK TÝMU SE OKAMŽITĚ VRACÍ.

Srdce jí divoce bušilo, což ještě zhoršovalo její bolest hlavy. Omotala si ručník kolem pasu a rychle vyšla do ložnice. Na koberci po ní zůstávala mokrá stopa. Z druhé strany dveří Hector Del zakřičel: „Ty. Stůj! Hned!“

Třesnutí výstřelu bylo tak pronikavé, až leknutím nadskočila. Krátce po něm následovaly dva hlasitější výstřely. Nějaký muž vykřikl. Ozvala se rána, něco těžkého žuchlo na podlahu. Současně se ve škvíře pode dveřmi rozhořelo bílé světlo.

Hektore? Zeptala se Justine. **Co se stalo?**

Virtuální zorné pole jí ukazovalo, že spojení implantátů osobního ochránce s bytovým organizérem se přerušilo. Položila ruku na kliku. Zaváhala. Na druhé straně nebylo slyšet nic. Když se pokusila spojit s bezpečnostní sítí bytu, dostala hlášení o potížích senzorů s velice silným rušivým signálem. E-správce jí oznámil, že tým jejích osobních ochránců se vrací nahoru výtahem.

Justine otevřela dveře na úzkou škvíрку a vykoukla do hlavní chodby bytu. Byla v ní tma, světlo pronikalo jen z haly na jejím konci. Ve vzduchu se vznášely vrstvičky dýmu a z pozůstatků rozbitého starožitného stolu šlehalo několik plamenů. Hector Del ležel zhroucený u stěny a šaty na něm doutnaly. Pleť měl rudou a flekatou. Podle úhlu jeho krku bylo poznat, že je mrtvý.

Do průchodu z haly někdo vstoupil.

„Bruci!“ hlesla Justine.

Hvězdoplavcův atentátník zvedl ruku.

Justine zavřískla hrůzou a instinktivně se chytila za břicho, aby chránila nenarozené dítě.

Strop chodby se probořil v oblaku prachu a betonových úlomků, jako by jej zasáhlo silné soustředěné destrukční pole. Trhlinou propadl Gore Burnelli a zlehka přistál mezi Justine a Bruce. V dokonale stříženém smokingu vypadal velice elegantně. „Hej, kamaráde,“ oslovil Bruce. „Nechtěl by sis to pro změnu rozdat s někým své váhové kategorie?“

Bruce pozvedl obě paže. Téměř souvislý proud plazmových blesků zasáhl Gorea a obklopil ho oslnivým nimbem. Smoking se na něm vznítil. Podlaha a stěny kolem něho začaly černat. Justine si před tím strašlivým světlem zaclonila obličej.

Bruce spustil ruce dolů. Gore stál v kruhu spáleného betonu vymezeném plameny. Snášel se z něj poslední popel ze

zničeného oblečení. Jeho holé tělo bylo úplně zlaté a odraz plamenů se na něm oranžově vlnil. Jízlivě se usmál.

„Teď já.“ Vykročil směrem k Bruceovi. Když z něho vyšlehl soustředný destrukční pulz, zakouřený vzduch v chodbě vyplnila přízračně zelená fosforescence. Zasažený Bruce vrávoravě couvl a jeho silovým polem projel nachový záblesk. Měl co dělat, aby se udržel na nohou. Gore vyslal další pulz, kterým atentátníkovi podrazil nohy a mrštil jím po podlaze z leštěných parket po celé délce chodby. Mával při tom nohama a rukama jako želva obrácená na záda. Potom se překulil na břicho a utekl.

„Vrať se a bojuj, ty sráči!“ zavolal za ním Gore. Rozběhl se chodbou do salonku za Brucem. Jakmile proběhl otevřenými dveřmi, zasáhly ho plazmové blesky, maserové paprsky a iontové výboje. Celistvé silové pole útok odrazilo a exploze bouřlivých energetických proudů se probily do konstrukce budovy. Síla útoku ho sunula dozadu jako čelní zásah vodním dělem. Gore rozšířil pole za sebou a natlačil je na zeď, aby mohl síle atentátníkova útoku vzdorovat. Zeď praskla, prohnula se dovnitř, ale jeho chodidla přestala klouzat dozadu. Další soustředěný destrukční puls namířený na Bruceovy nohy atentátníka znovu odhodil. Bruce narazil do stěny vedle balkonových dveří a zasypalo jej roztříštěné sklo. Odrazil se a zaujal příkrčený zápasnický postoj. Gore skočil.

Oba se srazili ve spirálách vířících proudů energie a rozpadajícího se nábytku. Gorovy nervy nasycené akceleranty mu nebezpečně zrychlovaly reflexy. Zasypal atentátníka sérií úderů karate, které by nechráněné tělo rozsekaly na kusy. Bruceovým silovým polem sice rány nepronikly, ale Gore si při každém zásahu všiml jasně červeného bliknutí, které signalizovalo blížící se přetížení. Dařilo se mu tělu obklopenému silovým polem působit jistá zranění, ale nebylo to nic zničujícího. Bruceův obličej se ve světle výtrysků červeného světla mlčky šklebil. Jeho nervová soustava byla urychlená, ale ne tolik jako Goreova. Nikdy se mu nepodařilo ránu zcela zablokovat. Slábnoucí silové pole vydávalo jeho oblečení všanc

zničení. Látka se buď roztrhla, když jí šklubla Goreova ruka, nebo ji sežehly pozůstatky palby. Vtom Bruce vyskočil v otočce a podařilo se mu divokým výpadem kopnout Gorea do nohou.

Gore se nechal hybnou silou úderu strhnout, potom však pohyb ještě zesílil, udělal salto dozadu a přistál na nohách jako nějaký gymnasta seskakující z bradel. Okamžitě vyrazil znovu vpřed a vyslal na protivníka salvu soustředných destrukčních pulzů.

Bruce odletěl na druhou stranu, ale okamžitě získal elegantně rovnováhu. Potrhané šaty na něm vlály. Když se narovnal, stál přímo před rozbitým balkonovým oknem. Destrukční pole ho odhodilo dozadu. Roztáhl vlastní silové pole do šířky, a vytvořil tak konfiguraci andělských křídel, aby se pokusil zapřít o stěny po stranách balkonových dveří. Gore zasypal spálenou omítku a beton plazmovými blesky, kterými pevnou hmotu po obou stranách atentátníka rozstřílel. Bruce odpověděl vlastním soustředným deformačním polem. Oba se naklonili proti sobě, jako by si razili cestu hurikánem. Střet jejich soustředných destrukčních polí začal působit destrukci okolí, byt kolem nich se začal rozpadat. Ve zdech se objevily hluboké pukliny. Celé kusy podlahy se proti sobě posunuly jako tektonické zlomy. Ze stropu přšela sádra, beton, dřevo a karbonem obalené ocelové výztuže.

Gore se přikrčil, jen aby se nechal vymrštit plnou silou svých vylepšených svalů, umocněnou dokonale načasovaným rozšířením silového pole. Proletěl vzduchem jako zlatá střeला a rukama se zaťatými pěstmi nataženými před sebe narazil Bruceovi do prsou. Atentátník se odlepil od země a odlétl dozadu. Zády narazil na kamenné balkonové zábradlí a silně je zdeformoval. Zdivo se zachvělo tak, až se kamenným chrličům otočily hlavy.

Bruce si Gorea na okamžik přeměřil pohledem a pak se přehoupl přes zábradlí. Gore bez váhání skočil za protivníkem.

Čtyřicet pater nad Park Avenue vládlo ve vzduchu naprosté ticho. Gore v pádu neslyšel vůbec nic. Plné spektrum smyslů směřoval na Bruceovo padající tělo. Obalené energetickým

pláštěm, zářilo v zaměřovací mřížce jeho virtuálního zorného pole jako hvězda. Vystřelil pod sebe několik plazmových blesků, ale nestabilita střemhlavého letu mu bránila dosáhnout obstojné přesnosti. Na ulici dole vykvetly exploze, oranžovofialové plameny vyšlehly vzhůru a do stran, aby je oba uvítaly.

Několik osobních aut a taxíků projíždějících ulicí začalo brzdit. Reflektory jim ve smyku klouzaly po vozovce v šikmých pásech. Pasažéři tiskli obličej k oknům, aby viděli, co se děje.

Gore natáhl paže a nohy jako parašutista při volném pádu a roztáhl své silové pole do široké bubliny tvaru čočky. Vzduch, který se kolem ní dral, jeho rychlost prudce přibrzdil. Když dosáhla šířky dvaceti metrů, jeho pohyb se téměř zastavil. Přetočil se tak, aby byl hlavou vzhůru. Silové pole se spodním okrajem dotklo chodníku, pečlivě se pod ním zahustilo a sneslo ho na zem. Chvilí stál nehybně a s rukama v bok pozoroval Bruce.

Po dopadu atentátníkova těla zůstala ve vozovce Park Avenue nedaleko doutnajících kráterů po plazmových blescích prohlubeň ve tvaru lidského těla. V ní a okolo byla spousta krve. Bruce se belhal přes cestu pryč a s nejistým kličkováním se vyhýbal stojícím autům. Krev prosákla spálenými, potřanými cáry, které měl na sobě, a nechávala za ním širokou stopu. Při každém kroku se ozýval zvláštní praskavý zvuk. Celistvé silové pole jej drželo na nohou, jedině díky tomu dokázal vrávorat dopředu, i když jen trhanými pohyby připomínajícími chůzi opilce nad ránem.

Gore se spokojeně ušklíbl a skočil. Lehce se přenesl přes auta a přistál před Brucem. Při doskoku se jedním plynulým pohybem předklonil a zároveň vymrštil nohy dozadu, takže patami kopl Bruce do prsou. Silové pole atentátníka zalilo světle červené světlo a on odletěl dozadu; kutálel se tak dlouho, až se zastavil o přední nárazník žlutého taxíku a promáčkl karoserii. Jednu holeň měl ohnutou do pravého úhlu. Silové pole kolem ní zintenzivnělo, aby se ji pokusilo znovu narovnat. Ozvalo se hlasité mlasknutí poraněných tkání vystavených dalšímu týrání.

Bruceovi se třásla hlava, když se ji snažil otočit a podívat se na Gora. Z úst mu bublavě vytékala tmavá krev. Zvedl ruku a vystřelil proti nahému zlatému muži plazmový blesk. Intenzivní koule energeticky nabuzených atomů se o Goreovu kovovou kůži rozstříkla, aniž jeho silové pole nějak zatížila. Vyděšení pasažéři taxíku zoufale křičeli; raději se sklonili pod okna.

„Dnes nějak nemáš dobrý den, co?“ uchechtl se Gore. „Nejdřív Illuminatus a teď tady. Zajímalo by mě, kolik takových zmršených lidí máš ještě k dispozici.“

Bruce se překulil na břicho a začal se plazit pryč. Gore jej nesmírně rychlým pohybem chytil pod krkem. Jejich kolidující silová pole bzučela, jako když se zkratuje drát vysokého napětí.

Gore zvedl Bruce ze země a otočil ho k sobě, aby mu mohl pohlédnout do tváře.

„Nikam nepůjdeš,“ řekl mu Gore. „Bylo by taktické, kdybych tě zavřel a pokusil se tě zlomit. Nejspíš bychom se od tebe mohli hodně dozvědět, Bruci.“

Bruci McFosterovi zacukalo oko.

„Ale pokusil ses zabít mou dceru a mého vnuka. Takže nasrat.“

Bruce otevřel ústa a pokusil se něco říct, ale jenom vyprskl krev. Náhle se jeho zkřivená tvář zklidnila. „Udělej to. Zabij toho vetřelce.“ Jeho silové pole se vypnulo.

„Budiž ti to přičteno k dobru, synu,“ požehnal mu Gore. Potom stisk ruku, kterou ho držel kolem krku, a zlomil mu vaz.

Když Hoshe navštívil Výsostného anděla posledně, všem, kdo do tranzitní stanice přišli, kontrolovali totožnost a prosvěcovali zavazadla dva znučení příslušníci diplomatické policie. Dnes to bylo trochu jiné. Tranzitních stanic bylo teď osm, všechny o hodně větší než ta jediná původní. Všechny hlídal oddíl plně vyzbrojených příslušníků vesmírného loďstva.

Hoshe byl nervózní, ale za posledních čtyřiaadvacet hodin viděl poměrně dost pancéřovaných oděvů. Jen se po nich unaveně ohlédl a vstoupil do tranzitní stanice vchodem označeným CIVILNÍ OSOBY. Velký transportbot převážející Isabellino hibernační pouzdro jel tiše za ním. Před veškerými skenovacími prostředky byl chráněný e-štítem. Měl urazit velkou bílou halou ještě padesát metrů, když zavolal Paule. „Jsem úplně podělaný. Myslím, že budu potřebovat pomoc už teď.“

„Fajn, Hoshe,“ odpověděla mu. „Hned volám Výsostného anděla.“

Příslušníci vesmírného loďstva se dívali, jak se k nim blíží, a rozestoupili se, aby kolem vstupu vytvořili ochranný korдон. Dva mu vyšli naproti.

Jeden z nich měl kapitánskou hvězdičku a na prsou vytištěné jméno Turvill. Natáhl ruku před sebe a Hosheho zastavil. „Co to sakra je?“

Hoshe se díval na kapitánovu přilbu a viděl na zlaté zrcadlivé oblině svůj deformovaný odraz. „Zavazadlo.“

„Co je uvnitř?“

„Do toho vám nic není, kapitáne.“

Vojáci kolem vstupu zvedli plazmové pušky.

„Ale je. Otevřete to.“

Hoshe se na něho mile usmál. „Ne.“

„Bereme vás do vazby. Četaři, sežeňte tým, který tu bednu prosvítí.“

Hoshe zůstal stát, na tváři měl úsměv, o kterém doufal, že vypadá přirozeně, a zároveň se modlil, aby se moc nápadně nepotil. Oddíl začal postupovat, stále s puškami zvednutými. Někteří si brali na starost transportbota s velkým podlouhlým pouzdem.

Kapitán Turvill najednou úplně znehybněl. Oddíl se zastavil. Vojáci nechali pušky klesnout. Kapitán zasalutoval. „Omlouvám se, pane. Došlo k nedorozumění. Prosím, můžete projít. Váš člun čeká. Mohou vám moji muži nějak pomoci?“

„Ne, děkuji,“ řekl Hoshe. „Jenom..., ale nic.“ Mávl rukou ke vstupu do tranzitní stanice pro civilisty. Měl chuť projít ko-

lem oddílu po špičkách. Na obličej se mu dral samolibý úsměv malého kluka; bylo těžké se nerozesmát.

Chudák kapitán Turvill se nikdy nedozví, co se stalo, ale Paula si promluvila s Výsostným andělem, který následně zavolal Toniee Gallové a poměrně ostře ji požádal, aby předem dohodnutou zásilku pro Raiela nikdo nezadržoval a neprověřoval. Mimosemská kosmická entita s ní takto bez servítků ještě nikdy nehovořila. Vztekla a upřímně znepokojená Toniea Gallová okamžitě zavolala admirála Columbiu, a ten nařídil kapitánovi, aby ustoupil. Okamžitě.

*

Hoshe byl ve člunu jediný pasažér. Stevardi mu pomohli prolout s hibernačním pouzdem spojovacím tubusem, a pak ji pro let připevnili k několika sedadlům. Přistáli u paty stopky Nového Glasgowu, zde byly všechny přechodové komory kompatibilní s lidskými plavidly. Uvnitř e-správce okamžitě propojil Hosheho s vnitřní informační sítí Výsostného anděla. Jeho virtuální zorné pole vyplnila zvláštní fluidní grafika v tlumených barvách. Usoudil, že se jedná o nějaké naváděcí zobrazení. Suchými zipy na manžetách se přichytil ke stěně a rozhlédl se po chodbě. Když pohnul hlavou, zužující se světelné stuhy ve virtuálním zorném poli se zvlňily do jiných obrazců.

„Co přesně má tohle znamenat?“ zeptal se.

„Vítejte zpět, detektive Finne,“ promluvil Výsostný anděl. „Ukazují vám, kterým směrem se máte dát.“

Stuhy se znovu rozvlnily a nasměrovaly ho do malé chodby. Hoshe dal znamení stevardům, kteří mu táhli hibernační pouzdro. Otevřely se dveře do malé gondoly výtahu. Hoshe i s nákladem vplul dovnitř. Když se pak výtah dal do pohybu, suché zipy na podrážkách jej držely na podlaze.

O několik minut později vyjel výtah po stopce do raielské kupole.

„Můžete mi poslat nějaký ekvivalent transportbota?“ požádal Hoshe. Gravitace v kopuli byla na osmdesáti procentech

pozemského standardu, takže neměl šanci hibernační pouzdro zvednout, natož pak aby je ulicemi sám vlekl.

„To nebude nutné,“ řekl Výsostný anděl. „Náklad tě doprovodí.“

„Jasně. Díky.“ Dveře výtahu se otevřely a Hoshe před sebou spatřil město Raielů – pokud to bylo ono. Světlo bylo stejně ponuře šedivé, jak si to pamatoval z předchozí návštěvy. Před sebou měl ulici tvořenou stěnami celistvého, matně černého kovu. U paty každé budovy poblíkávaly řady červených světýlek.

Stuhy v jeho virtuálním poli se rozvlnily jako mořské řasy a nasměrovaly se do ulice. Hoshe se nadechl a vykročil. Protáhlé pouzdro s Isabellou Halgarthovou vyplulo za ním, spodní část se vznášela půl metru nad podlahou.

„Hezký,“ zamumlal. Nijak zvlášť působivě to nevypadalo, třebaže lidská technika momentálně něco takového nedovedla. Ale každá kopule Výsostného anděla měla koneckonců umělou gravitaci; a když ji někdo uměl vyrobit, určitě s ní dokázal i manipulovat.

Hoshe Finn se nechával vést zobrazením ve svém virtuálním zorném poli a kráčel zšeřelými ulicemi mimozemského města. Měl pocit, že ulice jsou tentokrát zakřivené více do oblouků a na křižovatkách všechny nespírají pravé úhly. Jinak to ale byla úplně stejná nekonečná jednotvárná metropole osvětlená řadami malých barevných světélek, osazených na spodní části stěn.

Nakonec se ocitl před svíslou kovovou hradbou stěny, stejné jako všechny ostatní. Světla lemující její patu byla nachová, jako předtím. Před ním se rozevřela vertikální štěrbinu a rozšířila se, aby mohl projít. Uvnitř byl stejný kruhový prostor se smaragdově svítící podlahou a stropem ztraceným nahoře ve stínech.

Nebylo pochyb, že na něho čeká Qatux. Raielovo zdraví se od posledního setkání nezlepšilo. Několik chapadel střední velikosti bylo těsně stočených a velký pár na dolním konci těla se opíral o podlahu, jako by mu pomáhal držet se ve vzpřímené poloze. S ohledem na to, jak bylo mohutné tělo na osmi

krátkých nohách prověšené, to byl pravděpodobně správný odhad. Nemělo by mu dělat potíže unést svou vlastní váhu. Napnutá hnědá kůže na kosterních destičkách neklamně dávala najevo, že trpěl raielskou obdobou anorexie. Jedno z pěti očí bylo trvale zavřené a ze spuštěného víčka vytékaly modré slzy; zbývající čtyři oči se otáčely nezávisle na sobě.

Hoshe se tvorovi uklonil. Bylo mu ho nesmírně líto. *Když už sis potřeboval na něčem vypěstovat závislost, lidé to být neměli, my za to nestojíme.* „Ahoj, Qatuxi,“ přivítal se s ním. „Díky, že jsi mě přijal.“

Qatux zvedl hlavu. „Hoshe Finn,“ povzdechl si a se vzduch vyvalil bledými záhyby kůže, které pokrývaly oblast jeho úst. „Díky, že ses vrátil.“ Dvě oči postupně otočily a zadívaly na pouzdro. „To je ona?“

„Ano.“ Hosheho e-správce odeslal kód organizéru pouzdra a horní kryt se rozevřel. Isabella plavala v čirém gelu, s očima zavřenýma, a do nosních dírek měla zasunuté tenké hadičky. Stovky optických vláken zavedených do její oholené lebky vytvářely bílou korunu připomínající odkvetlou pampelišku. Dlouhé zářezy na pažích, nohách a trupu překrývaly pruhy regenerační kůže ještě světlejší než její nordická pleť. Vypadala tak poklidně, že to působilo skoro až andělsky. Byl to drsný kontrast v porovnání s tím, když byla naposledy při vědomí.

„Energetické články jsou vyjmuté,“ řekl Hoshe. „A zbraně zneutralizované. Je teď naprosto neškodná.“

„Rozumím.“

„Hibernační pouzdro může úroveň jejího vědomí zvýšit tak, jak budeš chtít. Jestli potřebuješ, aby byla vzhůru, v pohybu jí můžou zabránit nervové blokátory.“ Měl nepříjemný pocit, jako by lidskou dívku zrazoval, když ji mimozemšťanovi vydává ve stavu takové bezmoci.

„To nebude nutné. Stačí mi nervový cyklus, který má blízko k hlubokému spánku.“

„Výborně. Potřebujeme zjistit, co má v hlavě, proč udělala to, co udělala. Paula má podezření na přítomnost nějakého cizího elementu nebo vlivu.“

„Bude to cenná zkušenost. Vzpomínky živého lidského mozku jsem ještě nikdy neokusil. Děkuji za tento dar.“

„To není dar,“ odvětil ostře Hoshe. Samotného ho překvapilo, že v sobě našel odvahu k takové přímočarosti. „Žádáme tě o službu, která je přínosná i pro tebe. Přesto v tomto případě potřebujeme z tvé strany absolutní spolehlivost.“

„A budete ji mít, Hoshe,“ zasípal tichý hlas.

„Jak dlouho to podle tvého odhadu potrvá?“

„Na to nemohu přesně odpovědět, dokud nezačnu s prohlídkou. Podle toho, co mi řekla Paula, to vypadá, že ji ovládli způsobem, který není právě jemný.“

„Je zde –“ Hoshe se poškrábal v týle, protože mu bylo trapné položit další otázku. „Hrozí nějaké riziko, že by tě to mohlo ovládnout?“

„Mentální virus? Který by se přesouval z jednoho hostitele do druhého, množil se a šířil. Ne, Hoshe, nemusíš si dělat obavy. My Raielové jsme se již s takovými nehmotnými entitami setkali. Naše mentalita není k takovým útokům náchylná. Přesto budu opatrný.“

„Děkuji.“ Hoshe se opět uklonil. Najednou pocítil zoufalou potřebu se zeptat, kdy a kde Raielové na takové věci narazili. Avšak stěna za ním se rozevřela, aby ho vypustila ven na pochmurnou ulici. A to bylo všechno. Mrzelo ho jen to, že k mimozemskému závislákovi nemá větší důvěru.

V Tulipánovém zámku svítalo. Justine seděla ve velké osmiúhelníkové zimní zahradě ve světlefialové mikině a volných džínách, schoulená na ošoupané kožené pohovce, jako by to byla nějaká útěšná dětská hračka. Nedokázala si přestat rukou hladit břicho. Nebyla si jistá, jestli se tím snaží uklidnit sebe, nebo své dítě.

Dovnitř vešel Gore. Na sobě měl obyčejnou bílou košili a tmavě hnědé kalhoty. Naklonil se nad sedačku a zlehka Justine políbil. Stiskla mu předloktí.

„Díky, táto.“

Pokrčil rameny v nejrozpačitějším gestu, jaké ho za posledních dvě stě let viděla udělat. „To nic nebylo, jeho bionické úpravy byly jenom levné sračky z černého trhu. Zahнала bys ho mokrým ručníkem.“

„Mokrý ručník jsem měla na sobě,“ připomněla zatrpkle.

„Tak vidíš, vlastně jsi mě vůbec nepotřebovala.“

Ozvalo se tiché zakašlání. Justine vzhledla a uviděla, že ve dveřích stojí Paula. „Senátorko, velmi ráda vidím, že jste v pořádku.“

„Zásluhou bandy těch vašich neschopných idiotů to tedy není,“ vyjel po ní Gore. „Co to má být za posranou operaci? Jestli má být tohle typická ukázka vašich výsledků, vůbec se nedivím, že vás Columbia z vesmírného loďstva vykopl.“

„Táto,“ pokárala ho Justine.

„Váš otec má pravdu,“ řekla Paula. „Takové bezpečností sehlání je naprosto nepřipustné. Vypadá to, že ten Hvězdoplavcův agent čekal ve vaší ledničce. Většina jídla byla zkonsumovaná. Musel tam být už v době, kdy senátní tým nainstaloval zdokonalený bezpečnostní systém. Budou postaveni mimo službu, dokud se to disciplinárně nevyřeší.“

„A to pomůže jak přesně?“

„Táto, nech to už být.“

„Cha.“ Gore znechuceně mávl rukou. „Díky tomu, že to tady paní vyšetřovatelka pěkně podělala, teď já musím řešit, že každé unisférové zprávy ukazují, jak chodím s vystrčeným pérem po Park Avenue.“

„A jak popravujete atentátníka,“ dodala Paula.

Justine dala příkaz domovnímu organizéru a skleněné stěny osmiúhelníkové místnosti zmizely za šedým oparem.

„Ten zmrď se snažil zabít mou dceru. Už zabil nespočet dalších. Myslíte si, že mě jeho smrt nějak bere?“

„Ne. Ale newyorská policie musí ukázat, že dbá na předpisy.“

„Mluvil jsem s detektivy na místě. Jestli chtějí vědět něco dalšího, mají unisférovou adresu mého právníka.“

„Tak dost,“ řekla ostře Justine. „Oba. Už tak jsem dost rozklepaná. Nepotřebuju, abyste na sebe vy dva přede mnou křičeli. Hlavní otázkou teď je, jestli už máme dost důkazů, abychom Senát donutili všimnout si Hvězdoplavcovy existence.“

„Důkazů každopádně přibývá,“ řekla Paula. „Odhalili jsme Tarla, což pomůže přesvědčit Halgarthy, že se nejedná o nějaký osobní mocenský boj. A lidé budou chtít vědět, kdo na vás atentátníka poslal, senátorko.“

„To je pravda,“ uznala Justine. Několik senátorů už jí telefonovalo, a také Patricia Kantilová, která vyjádřila prezidentčino znepokojení nad incidentem. „Budou očekávat zprávu od senátní bezpečnostní služby.“

„Co jim tedy řeknete?“ zeptal se Gore.

„To pořád závisí na Nigelu Sheldonovi,“ řekla Paula. Zadívala se na akvárium ve tvaru půlměsíce a chvíli pozorovala plující ryby.

„Pokud chceme na základě existujících důkazů oznámit Hvězdoplavcovu existenci, potřebujeme, aby nás podporovala alespoň jedna dynastie. Jestli půjde dynastie Sheldonů proti nám, ztratíme veškeré aktuální výhody. Víím, že admirál Kime ho považuje za reálného, ale má svázané ruce, důkazní materiál byl v tomto případě bohužel zmařen.“

„Wilson ví, že je reálný?“ otázal se Gore. „To bude rozhodně velký přínos.“

„Ale Sheldonově pozici nerozumím,“ řekla Paula. „Všechno, co udělal, ukazuje na jeho zájem o dobro Společenství. Přesto byl Thompson přesvědčený, že právě jeho kancelář blokovala kontroly nákladů pro Vzdálenou.“

„Je mi to líto,“ promluvila Justine, „ale pořád tomu nedokážu přijít na kloub.“

„Tak ho konfrontujte,“ navrhl Gore. „Dostaňte ho do situace, kdy bude muset udělat těžké rozhodnutí. To by nám mělo ukázat, za koho hraje.“

„To zní rozumně,“ uznala Paula. „Pořád přesně nevíme, jakým způsobem Hvězdoplavec lidi ovládá. Očekávám, že odpověď na to dostaneme brzy.“

„Doufám, že v tom nespoleháte na Senátní bezpečnostní službu,“ prohlásil Gore.

Justine po něm střelila zlostným pohledem. „Ne. Zajistili jsme Isabellu Halgarthovou. Její mozek zkoumá Raiel.“

„Aha,“ řekl Gore, maličko zaskočený. „Fajn, týpek se slušnou výbavičkou pro tuhle práci.“

„Máte představu, jak bychom se mohli ke Sheldonovi dostat?“ zeptala se Paula.

Gore se přísně podíval na Justine.

„Já?“

„Jo, ty. V tuhle chvíli ti nikdo ze Společenství neodmítne schůzku.“

„Nejsem si jistá, zda bychom měli senátorku vystavovat další možné konfrontaci s agenty Hvězdoplavce,“ namítla Paula.

„Zlatá slova,“ zamumlala Justine.

„Campbell,“ řekl rychle Gore. „Využij ho. Je dostatečně významný, aby měl na Nigela přímé spojení.“

„Dobrá,“ uznala Justine. „To bych nejspíš zařídit mohla.“

„Máte představu, jaký by mohl být Hvězdoplavcův další krok?“ zeptal se Gore.

„Nijak zvlášť,“ odpověděla Paula. „Můžu se řídit jedine tím, co už zveřejnili Strážci. Jestli mají pravdu, vrátí se na Vzdálenou. Mám už pro případ takového pokusu tajný pozorovací tým na Boongate, který to tam hlídá.“

„Posílím ho svými lidmi,“ řekl Gore. „Jestli se nám nepodaří získat dostatečnou politickou podporu, abychom donutili Doi uznat tuhle fatální hrozbu, budeme možná muset uzavřít červí díru sami. Jenom tak mu zabráníme projít.“

„To je riskantní,“ ozvala se Justine.

„Raději riskovat než být mrtvý, děvče.“

„Kde je teď Mellanie?“ zeptala se Justine.

„Odjela s doprovodem Senátní bezpečnostní služby do LA,“ řekla Paula. „Prý musí vyzvednout Dudleyho Bose, dělala si o něho starosti.“

„Ta reportérka má ve spárech Boseho?“ podivil se Gore. „Panebože!“

„Myslím, že bychom ji měli přizvat ke spolupráci,“ navrhla Justine. „Vyšetřovatelko, jestli jste se konečně ujistila, že nepracuje pro Hvězdoplavce, mohla by se nám hodit. Očividně má vlastní dobré konexe. Informace potřebujeme stejně jako spojení, bez ohledu na to, jak nepravděpodobní lidé nám je mohou poskytnout.“

„Určitě jí to navrhnou,“ slíbila Paula.

„A já zavolám Campbellovi,“ řekla Justine.

Stig vylezl z postele těsně před úsvitem. Elektronicky stíněný pokoj na vršku pronajatého domu byl skoro prázdný: obílené sádrové stěny, holé karbonové podlahové panely, jednoduchá skříň, na které stála velká porcelánová mísa a džbán s vodou. Dveře s okenicemi vedly na maličký balkon, ze kterého se mu otevíral výhled na střechy skotské čtvrti Armstrong City zhotovené z červených tašek. V řadě výklenků, které lemovaly stěny ve výšce ramen, stály solární koule zanesené vrstvou špíny, z jejichž záře po osmi hodinách tmy zůstal slabý měsíční svit. Nechával dveře na balkon ve dne vždycky zavřené, takže neměly dost světla, aby se pořádně dobily.

Přešel pokoj a odhrnul silný vínově červený závěs v oblouku dveří do maličké koupelny. Jakmile vešel dovnitř, rozsvítily se dvě polyfotonické žárovky a vyplnily místnost nazelenalým světlem. Jelikož město postrádalo základní infrastrukturu, toaletu tvořila autonomní jednotka, řasový reaktor vyrobený před více než stoletím firmou EcoGreen ze Země. Z pachu, který z ní vycházel, Stigovi každé ráno vhrkly do očí slzy. Podíval se na sebe do zrcadla. Tvář, kterou viděl, se mu nelíbila. Přemodelováním po přesunu z Oaktieru do LA získala malé ploché uši a rozplácnutý nos; pleť byla o několik odstínů tmavší než původní tón. Husté strniště teď bylo ebenové, zatímco nakrátko ostříhané vlasy zůstaly šedohnědé. Když se vrátil domů, doopravdy ho nepoznala vlastní matka.

Pronajatý dům získával vodu z velkých listů precipitátoru, které visely z krovů a ohřívaly se řadou solárních panelů na ploché střeše. Polovinu teplé vody z nádrže vyčerpali včera večer spolubydlíci, ale Stig vstával každé ráno mezi prvními, takže voda tryskající ze sprchové růžice měla ještě slušnou teplotu.

Postavil se pod proud vody a začal se umývat. Na Zemi ho voda vždycky fascinovala, padala tam dolů s velkou rychlostí a kapky mu tvrdě bubnovaly o kůži. Tady na Vzdálené byla voda mnohem vlídnější substancí.

Do malé kabinky se vmáčkla Olwen McOnnaová. Byla jen o několik centimetrů menší než on a měla štíhlou postavu, na níž o to víc vynikala těžká prsa. Z kulatých tváří jí svítila OOtetování červené hvězdy, z nichž sbíhaly spirálovité stopy dolů na krk, což jejímu vyzáblému obličejí dodávalo ještě víc dravčí výraz. Přitiskla se k němu a on ucítil nerovnou jizvu na břiše v místě, kde jí nedávno odpadla regenerační kůže z popáleniny. Utržila ji, když její silopolák přetížil plazmový výstřel. Věděl i o dalších jizvách na jejím těle, k nimž přišla za několik uplynulých týdnů. Sám měl osobní připomínku narůstajícího násilí v Armstrong City: rukou se mu pořád obtížně hýbalo.

„Ráno,“ řekla Olwen, „jedna jediná doba, kdy se dá na chlapky vždycky spolehnout.“

Sklouzla rukou k jeho erekci a navedla si špičku jeho údu mezi nohy. Chytil ji za obě půlky, zvedl ji z podlahy sprchy, přimáčkl ji zády ke kachličkám na stěně a nabodl. Olwen zavrčela drsnou rozkoší a při opakovaných přírazech mu ovinula ruce kolem krku.

Po vyvrcholení se ještě chvíli drželi jeden druhého. Oba je kropila voda a zjitřené nervy se vracely do normálního stavu.

„Myslíš, že konečně otěhotním?“ zašeptala a dala nohy dolů. „Rozhodně to bylo fajn.“

„Poděkuj snícím nebesům.“

„Kdybych otěhotněla, musel bys mě stáhnout z aktivní služby.“

„Proto se mnou pícháš?“

Vesele se ušklíbla. „Ty znáš lepší důvod?“

Po pravdě řečeno neznal, ale to mohl těžko přiznat. Začali spolu spát před několika týdny. Neustálé nebezpečí, zvýšený adrenalin, strach; v takové situaci základní potřeby řadily vyšší rychlostní stupeň. A Stig zatraceně dobře věděl, že Olwen s aktivní službou skončit nechce.

Otočila se a nechala si proudem vody umýt záda. Stig ze sebe spláchl poslední zbytky mýdla a vyšel ven. Přišla za ním o minutu později, kdy už se stačil ručníkem skoro usušit.

Ve schránce se mu za noc nahromadil dlouhý seznam zpráv. Začal se jimi probírat a vytvářet si přehled událostí. Institut záutočil v Dessaultových horách na další dvě klanové vesnice. Obětí bylo naštěstí málo. Klany teď pohyby jednotek Institutu pozorně sledovaly; až příliš často bývaly útokem zaskočeny a utrpěly strašlivé ztráty. Překvapivé výpady byly čím dál vzácnější, protože odrážení útoků Institutu na sebe vázalo příliš mnoho členů klanu. Právě těch, kteří právě teď měli pomáhat s přípravou planetární pomsty. Ve Stigových týmech pracovalo příliš málo lidí, než aby byl spokojený.

V noci došlo ve městě na několika místech k nepokojům, ne dost velkým na pouliční bouře. Mohly za to zprávy o plavidlech vesmírného loďstva, které zvýšily celkovou úroveň nervozity. Drancovalo se v obchodech, zakládaly se požáry, kradla se auta a využívala se jako barikády. Energičtí místní obyvatelé metali po policistech a vojácích Institutu, co jim přišlo pod ruce.

Týmy, které měl Stig během noci ve službě, pilně sledovaly pohyby oddílů Institutu. Na mapě v jeho virtuálním zorném poli bylo jasně vidět, co dělají: konsolidují svá území v širokém pruhu mezi náměstím Prvního kroku a začátkem Dálnice 1 za hranicemi města.

Policejní oddíl s pomocí Institutu vpadl do jednoho skladistě v docích. Stig ho poznal, ještě před třemi dny je sám používal k uskladnění výstroje. Institut se každopádně zlepšoval v operacích, jejichž cílem bylo získat zpravodajské informace.

Na základě různých soudních příkazů se také zatýkalo v čínské čtvrti. Tři z těch, kteří byli vzati do vazby, pracovali pro barsoomskou komunitu. Institut zatím nešel po Barsoomcích přímo, ale rozhodně si připravoval terén.

Guvernér potvrdil Institutu smlouvu na pomoc a spolupráci ve třech dalších policejních okrscích.

„Do hajzlu.“

„Co se děje?“ zeptala se Olwen.

„Guvernér vydal Nepekáč.“

„Institutu? Tak to je v prdeli!“

„Přesně tak.“ Vytáhl z malého batohu čisté prádlo a tričko, na to si vzal silopolák a schoval ho pod kostkovanou košili a volné džíny. Úplně navrch si oblékl dlouhou koženou motorkářskou bundu, kterou si koupil v Petrohradu na Zemi. Do pohorek zastrčil tenký nůž s harmonickou čepelí. Iontové pistole a vysokorychlostní karabiny putovaly do pouzder, která překryla zapnutá bunda. Na opasek si připnul granáty. Do náprsní kapsy umístil organizéry s vyspělými senzory. Ocelové sluneční brýle s vylepšenými zobrazovacími funkcemi si pověsil na purpurový surfařský pásek kolem krku. Olwen dokončila své oblékání podobně, volnými sírově žlutými kalhotami a zelenou větrovkou s nápisem Severomořští motosurfaři.

Z bytového domu odešli společně. Ulice byly prakticky prázdné, výklady obchodů ještě zakrývaly mříže z jemného karbonu. Po chodnících se pomalu šinuli komunboti, sbírali odpadky a smývali špínu z předešlého dne. Prázdnými cestami se řítilo několik dodávek s časným rozvozem. Kolem dunivě projížděly v oblacích naftových spalín autobusy s prvními dělníky na ranní směnu, zabořenými do sedadel.

Když se Stig podíval na východ, slunce Vzdálené právě stoupalo nad obzor a zalévalo město narůžovělou září. Zastavil se u pojízdného stánku, který právě otevíral na rohu tři sta metrů od jejich pronajatého domu. Majitel se na ně mile usmál, když Stig objednal k snídani sendviče se slaninou a kávu. Než jim opekla plátky slaniny na grilovací plotně, vypili trochu čerstvě vymačkané pomerančové šťávy.

Stig zavolal Keely McSobelové, která měla službu v místnosti nad Halkinovým železářstvím.

„Děje se něco blízko nás?“ zeptal se.

„Ne, jste v pohodě, ve Skotské čtvrti je celkem klid. Ale Nepekáč vzali vyložené útokem. A nenasadili tam jenom vojáky. V řídicí budově brány jsou nějakí technici.“

„Krucí, to není dobrý. Můžeš nějak nakouknout dovnitř?“

„To je druhý problém. Přerušuje se spojení mezi městskou sítí a centrem KKP. Myslím, že linky normálně fyzicky přerážají.“

„To mě poser. Budeme schopní si zavolat?“

„Nevím jistě. Podařilo se mi propašovat do organizérů KKP skrutátor. Když teď omezili přenosovou kapacitu, moc nám toho poslat nemůže, jinak bude odhalen. Ale podle toho, co zatím poslal, Institut nasazuje na všechny kanály přes Půli cesty cenzorské programy. Budou kontrolovat všechny odchozí hovory do unisféry Společenství a totéž bude platit pro všechny příchozí.“

„Do hajzlu.“ Stig dopil pomerančovou šťávu a vytáhl si čistou nikotinovou cigaretu. „Dobrá práce, Keely. Porozhlédneme se kolem Nepekáče.“

„Buďte opatrní.“

Vzali si sendviče a kávu. Při chůzi po Mantanské třídě, která představoval nejkratší cestu k Nepekáči, Stig Olwen informoval o posledních krocích Institutu.

„To je pořádná provokace,“ řekla opatrně. „Obzvlášť když se to přidá ke všemu, s čím se tohle město musí vyrovnat.“

„To jo.“

Zapálil si cigaretu. „Už předtím opevnili trasu od brány k Dálnici 1, a teď tohle. Může to znamenat jedno jediné.“

„Přichází Hvězdoplavec.“ Oči se jí zatřpytily, když to řekla. Byl to okamžik, o kterém každý Strážce snil. Rozhodující střet s nepřítelem. Pomsta planety.

„Jo.“

*

Na Mantanské třídě, širokém bulváru, který spojoval náměstí Prvního kroku s hlavní správní čtvrtí, byli velice nápadní. Urbanisté v trochu netypickém vzednutí ambicí naplánovali třípruhovou silnici jako hlavní dopravní tepnu mezi největším komerčním trhem a skladovou zónou ve městě a úředníky, kteří se je snaží regulovat. Pak jeden bohatý ruský emigrant daroval městu tisíc stromků nově geneticky upravených topolů srstnatých. Všechny stromy byly vysazeny podél Mantany a vyrostly do výšky padesáti metrů. Jejich listy připomínaly chlupaté červenohnědé jehnědy. Alej s vysokými, silnými stromy, které oddělují vozovku od chodníku, patřila bezmála sto let k nejimpozantnějším turistickým zajímavostem města.

Teď ale více než polovina stromů uschla a odumřela v důsledku původních houbových virů, které se rozmnožily na jižní polokouli. Před několika desítkami let se přehnal městem a zničily krásnou stěnu povislých listů, jež oddělovala dopravu od chodců. Barsoomci poskytli jako náhradu odolné mladé stromky, ale jednotného vzhledu aleje už nebylo možné nikdy dosáhnout. Mnoho stromků navíc poničili vandalové. Dlouhé úseky chodníku tak zůstaly nechráněné.

Stig se s bezelstným, zaujatým výrazem zadíval na budovy postavené s velkým odstupem od vozovky, zatímco se ulicí hnala směrem k Nepekáči další kolona šestikolových Land Rover Cruiserů, podrážděně houkajících na každé jiné vozidlo, jež si dovolovalo jet stejnou trasou. Domy měly na výšku tři nebo čtyři patra a s bohatými fasádami v pseudonapoleonském stylu patřily v Armstrong City k nejkrásnějším. Prohlížel si pukliny vzniklé v obkladových panelech z lisovaného karbonu. Zásluhou ropných polí nedaleko od západního okraje města patřil lisovaný karbon k nejoblíbenějším stavebním materiálům na Vzdálené. Jednoduché automatizované rafinerie chrílily levné panely s vysokou hustotou v nekonečném proudu. Ve Společenství se používaly k opláštění skladů, stodol nebo garáží, něčeho, co má být po několika desítkách let strženo a nahrazeno. Čas a povětrnostní vlivy panelům nikdy nesvědčily, se stálým použitím se u nich nepočítalo. Ale staveb-

ní průmysl na Vzdálené to jaksi nikdy nepochopil. Velká část Armstrong City tak díky charakteristickým znakům, jako drolicí se okraje a rozpraskané zdi, budil dojem stejný dojem jako nejváženější památné budovy ve starých evropských metropolích.

Přízemní prostory v průčelí Mantanské třídy zabíraly jednotlivé obchody, nejvybranější, jaké se daly na Vzdálené najít, v kancelářích nad nimi pak většinou sídlili právníci a místní pobočky velkých korporací ze Společenství, jediné organizace, které si mohly takový nájem dovolit.

„Dobré nebe, kam se poděli všichni ostatní?“ postěžovala si Olwen, když jim Cruisery zmizely z očí. Přestože bylo časné ráno, po ulicích se pohybovalo pozoruhodně málo chodců a také doprava byla řidší. Normálně by se příprava na pracovní den projevovala proudem dodávek, nákladáků a dalších vozů valících se na Nepekáč a opačným směrem.

„Špatné zprávy se šíří rychle,“ odpověděl jí Stig.

Před Enfieldským vjezdem na náměstí odbočili z hlavní třídy a labyrintem postranních uliček došli až k Trhové zdi.

„Stigu,“ zavolala Keely. „Martin tvrdí, že viděl několik chlápků motat se na konci Gallstalské. Prošli kolem už třikrát.“

„Sakra,“ zvolal Stig.

Gallstalská ulice se nacházela jen několik set metrů od Halkinova železářství. Byli teď s Olwen padesát metrů od paty Trhové zdi. Obchodníci v arkádách začínali otevírat. Všichni působili pokorněji a zdrženlivěji.

„Řekni mu, aby pokračoval v jejich sledování; chci vědět, co udělají dál, jestli jsou jenom na obchůzce. A ostatním hlídám vyříd, ať se porozhlédnou kolem.“

„Provedu.“

„A Keely, buď připravená na bleskovou evakuaci.“

„Myslíš?“

„Jo, myslím.“

„Co se děje?“ zeptala se Olwen, když se zamračil.

„Možná obhlízejí železářství.“ Měl na sebe zlost, že tam není, aby mohl situaci správně zhodnotit. *Musím se teď spolehnout na jiné.*

„Byla to jenom otázka času,“ řekla Olwen.

„To je pravda.“

Došli pod Trhovou zeď a začali stoupat po jednom z širokých schodišť vedoucích do zvýšeného tržiště. Atmosféra ve stáncích nahoře, krytých solárními textiliemi a opotřebovanými plachtami, byla stejně utlumená jako ta, kterou byli nakažení prodavači dole. Snažili se s Olwen co nejlépe splynout, ale tato hodina patřila vrchním kuchařům a majitelům kaváren a restaurací, kteří od velkododavatelů nakupovali čerstvé potraviny. Bylo to jako obrovská široká rodina, kde se spolu všichni znají. Proplétali se chaotickým seskupením stolů a pultů, ignorovali úsměvy na uvítanou i slibované výhodné obchody a snažili se nebýt moc nápadní. Když se dostali k silné kamenné parapetní zídce, byla obstoupená opatrně zvědavými lidmi sledujícími dění dole. Stig mezi nimi proklouzl a podíval se dolů. „A kurva.“

Vypadalo to, jako by uprostřed Armstrong City přistála okupační armáda. Range Rover Cruisery parkovaly v obloukové formaci před bránou. Kinetické zbraně, jimiž byly osazeny, byly vysunuté a přejížděly ze strany na stranu, aby chránily mihotavé silové pole. Další zaparkované Cruisery přehrazovaly všechny vjezdy kromě Enfiedského, a tam veškerý civilní provoz odkláněly bariéry z betonových kostek. Široká plocha náměstí byla prázdná, což Stig ještě nikdy neviděl. Z vršku Trhové zdi byly dokonce slyšet tři velké fontány chrlící do vzduchu bílé chvosty vody. Úpatí Trhové zdi obcházely oddíly vojáků Institutu ve flexpanceřových oděvech a nařizovaly majitelům stánků v arkádách, ať zavrou a jdou domů. Po několika hlasitých protestech rychle následovaly zvuky brutálního mlácení, křik a vzlyky. Institut to měl absolutně pod kontrolou.

„Keely, jak to vypadá s linkami na Půli cesty, prosím?“ zeptal se Stig.

„Žádné komunikační linky nejsou. Přerušili všechny kabely do řídicího centra KKP kromě dvou, a oba mají monitorovací programy, které bych neuměla obejít. Je mi líto, Stigu, ale přímá linka zpátky do Společenství už není.“

Stig zatnul zuby a podíval se dolů, jak si po zaprášeném náměstí vykračují pancéřované postavy. „Co Martin?“

„Dva jeho sledovaní zmizeli, Ale Felix hlásí jednoho možného ve své zóně.“

„Fajn, vypadněte odtamtud, to je rozkaz. Přeskupíme své velení v záložní lokalitě číslo tři. Jasně?“

„Ano, pane.“

Spojení skončilo. Stig ještě chvíli počkal, a pak řekl e-správcí, aby ho propojil s Halkinovým železářstvím. Adresa nefungovala. S pochmurným uspokojením se ušklíbl. Keely a ostatní jednali profesionálně.

„Pojďme,“ vybídl Olwen.

Prošli zpátky mezi stánky a začali sestupovat po širokých schodech. „Co uděláme teď?“ zeptala se Olwen.

„Nevím. Ale ostatním to neříkej.“

„Jasně.“

„Sakra, měl jsem to předvídat. Totálně jsem to podělal. Jestli teď Adam zahájí blokádový přesun, vpadnou do největšího soustředění Hvězdoplavcovy palebné síly na planetě. A my ho nemůžeme ani varovat.“

„Ty nějaký způsob najdeš.“

„Neříkej to, a hlavně, nesnaž si jenom přát, aby bylo všechno v pořádku. Hvězdoplavec si právě zajistil jedinou možnou cestu na planetu.“

„Johansson si všimne, že spojení s námi se přerušilo. Pozná, že Hvězdoplavec je na cestě zpátky.“

„Něco jiného je vědět a něco jiného je moci s tím něco udělat.“ Ohlédl se po masivním kameni a betonu Trhové zdi. „Je možné, že budeme muset na Hvězdoplavce zaútočit sami, až projde.“

„Ale... co planetární pomsta?“

„Planeta bude pomstěna, jestli Hvězdoplavec zemře. Potřebuju připravit naše těžké zbraně. Pro všechny případy.“

*

Jako většina významných členů dynastie, vydržoval si Campbell Sheldon soukromou rezidenci na Zemi. Ta jeho se nacházela na umělém ostrově Nitachie a byl před několika sty lety vybudován na Seychellách, když přirozené souostroví ohrožoval vzestup mořské hladiny. Skleníkový efekt nikdy nevyvolal nejhorší scénáře, na které se odvolávali nejzanícenější environmentalisté. Některé nejmenší ostrovy sice maximální přílivy zaplavily, ale k přemístění obyvatelstva na chráněné území nikdy nedošlo.

Když se největší průmysloví znečišťovatelé odstěhovali z planety na Velkou 15 a komisaři OFN pro životní prostředí zavedli lavinu omezení, klima se začalo obracet k mírnému ideálu z devatenáctého století, což byl cíl, k němuž se zelení aktivisté upnuli. Nejhorší, co z ekologického pohledu Seychelly postihlo, bylo bělení korálů, které zahubilo tisíce útesů. Ale i to se podařilo zvrátit nově vysazeným druhem polypu, díky čemuž se impozantní korály začaly znovu rozrůstat.

Justine ze svého soukromého nadzvukového letadla viděla jen zvláštní slabý třpyt, který naznačoval polohu ostrova. Zbytek moře tonul v inkoustové tmě. Od vody se neodrážel žádný měsíční svit a světlo hvězd bylo jen chabé.

Začali prudce brzdit a zvednutý nos letounu s deltovitým křídlem zahájil dlouhý oblouk k oceánu o dvacet kilometrů níž.

Justine se při sestupu napojila na senzory ve špičce letounu. Nitachie se dala proti tmavé vodě zahlédnout jen tak tak, teplá skvrnka na pozadí chladnějšího moře. Ostrov měl tvar čtverce o straně pěti kilometrů s dlouhými vlnolamy, které vybíhaly ze strmých betonových stěn v místech, kde se na hluboce zakrojených plážích usazoval bílý písek. Několik světel poblíkávalo kolem osamocенého domu postaveného nad severní stranou ostrova.

Když se přiblížili, zahlédla modrozelenou skvrnku velkého oválného bazénu.

Na kovové konstrukci přistávací plochy několik set metrů od pobřeží blikala červená a zelená světla. Malý nadzvukový letoun přistál jen s nepatrným drcnutím.

Po schůdkách seběhli dva Justinini osobní ochránci ze Se-nátní bezpečnostní služby. Teprve když dali znamení, že vzduch je čistý, ona a Paula vyšly ven. Bylo teplo, dokonce i na dobu po půlnoci. Justine se hluboce nadechla čistého mořského vzduchu. Po klimatizované čistotě kabiny to bylo osvěžující.

Campbell Sheldon stál v bílozlatém županu na kraji přistávací plošiny, obklopený vlastní ochrankou. Když zívł, pokusil se zakrýt si ústa rukou.

„Rád tě vidím,“ řekl a zlehka políbil Justine na tvář. „Jsi v pořádku? Před spaním jsem se díval na zprávy z New Yorku.“

„Jsem v pohodě.“ Pobaveně si všimla, že má na nohou ošoupané pantofle.

„Jasně.“ Campbell se zvědavě podíval na Paulu. „Vyšetřovatelko. Je mi potěšením. Jako vždy.“

„Pane Sheldone.“

„Nevadilo by vám, kdybychom se vrátili do domku?“ zeptal se Campbell. „Ještě jsem se ani nestihl přeladit na seychellský čas.“

„To by bylo vskutku příjemné,“ řekla Justine.

Na okraji přistávací plošiny parkovalo několik vozíků. Odvezly skupinku po spojovací hrázi nahoru k domu. Campbellův plážový domek tvořily samé klenuté oblouky a skleněné bubliny. Větší venkovní oblouky se zdály být otevřené, ale sloužily jako konstrukce pro tlakové zástěny; decentní klimatizace ochlazovala interiér a odebírala vzduchu nejhorší vlhkost. Uvedl je do prostorného salonku plného pohodlných křesílek. Justine klesla do měkkých polštářů z bílé kůže a kývnutím propustila tým svých ochránců. Campbellova ostraha se stáhla. Místnost obklopila e-clona.

Campbell si přešel rukou po tmavých blond vlasech. „Fajn,“ řekl. „Máš mou plnou pozornost. Vystřelí po tobě nejvražednější atentátník na světě a ty ze všeho nejdřív přijedeš za mnou? Proč?“

„Přijela jsem osobně, abych zdůraznila, jak je to pro nás důležité. Potřebujeme vědět, na jakých pozicích v jistých vě-

cech Sheldonové stojí, a na obvyklé senátní okecávání nemám čas. Ostatně senátorka jsem jenom na záskok.“

„Ale zatraceně dobrá, musím říct. Sleduju politický zpravodaj kanceláře naší dynastie.“

„Díky.“

„Tak se ptej. Když budu moci, odpovím, a když moci nebudu, řeknu ti to. Na to se známe dost dobře.“

„Skvělé.“ Justine se maličko předklonila. „V komisi pro dohled nad bezpečnostními službami se bude konat hlasování zinscenované Valettou o odvolání Pauly ze Senátní bezpečnostní služby. Potřebuji vědět, jak budou Sheldonové hlasovat.“

Campbell jí věnoval zvláštní pohled. Bylo vidět, že takovou žádost nečekal. Podíval se na Paulu, a potom zpátky na Justine. „Kvůli tomu jste tady?“

„Klíčová je strategie, která je za tím,“ řekla Justine. „A Campbell, odpověď musí přijít od samotného Nigela. Nechci, aby nějaký podržtaška z Jessičiny kanceláře vyplodil nějakou standardní reakci.“

Viditelně zmatený Campbell upřel pohled na Paulu. „Nerozumím tomu. Ví senátorka o Merionethu?“

„Ne,“ odpověděla Paula.

Justine se otočila k vyšetřovateli. Věděla, že právě přišla o značné množství páry.

„Co je Merioneth?“ zeptala se zlostně. E-správce jí v zorném poli otevřel soubor, z něhož se dozvěděla, že Merioneth je nezávislá planeta, která více než před sto lety vystoupila ze Společenství.

„Starý případ,“ řekla Paula. „Kvůli němuž naše dynastie byla a zůstává vyšetřovatelčíným velkým dlužníkem,“ přiznal Campbell.

„To je ten problém,“ řekla Paula. „A proto jsme tady, abych podpořila senátorku. Potřebuji vědět, jakou politiku vůči mně momentálně zastáváte.“

Campbell chvíli mlčel a očima zkoumal data ve virtuálním zorném poli.

„Souvisí to s Illuminatem, ne s tím pokusem o atentát, že? Jeden člen vašeho bývalého týmu byl něco jako infiltrátor.“

„Ano, Tarlo. Ale souvisí to i s atentátem a s politickou strategií vaší dynastie. Klíčem je otázka týkající se mé budoucnosti.“

„Proto jsem si vybral vývojovou část KKP, a ne politiku,“ prohlásil Campbell. „Ty vaše intriky a podrazy...“ Otrásl se.

„Mohl bys nám odpovědět?“ požádala Justine.

„Chcete, abych se osobně zeptal Nigela, jestli se Dynastie snaží Paulu vystrnadit?“

„Ano, prosím.“

„Dobrá,“ odpověděl pohotově. „Jestli to chcete, budete to mít. Vydržte chvíli.“ Zavřel oči a zabořil se do silného polstrování svého křesla.

Justine se otočila k Paule. „Merioneth?“

„Dlouhá historie z dávné doby, když se planeta osamostatnila. Vzala jsem si na direktoriátu dovolenou, abych tam mohla dokončit jeden případ.“

„Až potom?“

Justine nedokázala v hlase zamaskovat překvapení.

„Ano.“

„Aha.“

Justine napadlo, a nestalo se to poprvé, jak naprosto nudný byl její život ve srovnání se životem vyšetřovatelky. Až donedávna.

Campbell otevřel oči. Na tváři měl uličnický úsměv. „Teď můžu na nějakou laskavost týden zapomenout. Přerušil jsem Nigela... při práci.“

„Co řekl?“ zeptala se Justine. Zazněla z toho nezvyklá naléhavost. Snažila se zachovat klid, ale viděla, že se jí třesou ruce.

„Dynastie Sheldonů má ve vyšetřovatelku Myo plnou důvěru a bude ráda, když bude ve své práci pro Senátní bezpečnostní službu nerušeně pokračovat. Senátor za Augustu to Halgarthům dá najevo velice jasně. Budeme proti jakémukoli návrhu na odvolání.“

Justine dlouze vydechla. Bylo to skoro jako vzlyk. Do očí se jí draly slzy. Věděla, že jsou to hormony, a bylo jí jedno, že ji Camp-

bell vidí takto. Ale nesmírně se jí ulevilo. Bála se domýšlet, co by se stalo, pokud by byl Nigel s Hvězdoplavcem spolčený.

„Proboha,“ uklouzlo Campbellovi při pohledu na Justine. „Co se tady kruci děje?“ Vstal a vzal ji za ruku. Popotáhla nosem a utřela si několik slz.

„Promiň,“ řekla. „Jsem momentálně trochu rozhozená.“

„Tohle není ta fantastická Justine, kterou si pamatuju,“ navázal tiše. „Možná bys měla zůstat a trochu si odpočinout, vzpamatovat se z toho, co máš za sebou. Pohodovější místo než Nitachie mě nenapadá. Mám volnou postel. A je tu taky moje postel.“

Ocenila jeho laškování chabým úsměvem.

„Potřebujeme se s Nigelem Sheldonem setkat,“ promluvila Paula. „Mohl byste mně a senátorce domluvit schůzku, prosím?“

Vyšetřovatelčina netaktnost vyvolala na Campbellově tváři výraz krajního rozhořčení. Zato Justinin úsměv se rozšířil.

„Vyšetřovatelka má bohužel pravdu. Opravdu se potřebujeme s Nigelem setkat. Je to velice naléhavé.“

„Dobrá,“ řekl s přehnanou důstojností. „Zavolám mu znovu a –“ Odmlčel se a v úžasu vytřeštil oči nad daty, která mu klouzala virtuálním zorným polem.

Justine viděla totéž. Hypertajné varování vesmírného loďstva zobrazovalo podrobnosti o stovkách nových mimozemských červích děr, které se v hvězdných soustavách Společenství otevírají.

11

„Marku!“

„Co?“ Mark prudce otevřel čí. Nespál v práci. To ne. Jenom klidně odpočíval, zatímco montážní bot absolvoval nový programový cyklus. Zamrkal, aby zaostřil, a soustředil se na spoj mezi generátorem silového pole a sekundárním fázovým radičem. Botovy nástrojové paže se pro provedení spoje odtáhly.

„Jo, vypadá to dobře. Udělej test pod proudem.“

„Fajn, aktivuju hlavní obvody,“ řekl Thame.

Byl to technický důstojník *Charybdy*, další Sheldon, Nigellův vnuk z deváté generace. Pro Marka bylo vždycky obtížné pochopit, jak hierarchie Sheldonů funguje. V podstatě platilo, že čím je člověk v příbuzenské hierarchii bližší, tím je důležitější. Nebo si to aspoň myslí. Na druhou stranu Mark musel uznat, že všichni lidé zapojení do projektu záchranného člunu jsou rozhodně kompetentní. Jenom ho dráždila ta drobná nuance nadřazenosti, pokaždé když vyslovili svoje jméno.

Řada červených LED diod zasazených do pláště modulu se rozsvítila, postupně zablikala a ustálila se na trvalé záři.